

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/129/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5722203288
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:5722203288.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu Mgr. Miriam Kamenskej a JUDr. Martiny Holecovej v právnej veci žalobcu BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 44 414 315, zast. LEAGLE s. r. o., so sídlom Kuzmányho 3997, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 856 509 proti žalovanému Univerzitná nemocnica Martin, so sídlom Kollárova 4248/2, 036 56 Martin, IČO: 00 365 327 o zaplatenie sumy 1.287.401,57 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/51/2022-669 zo dňa 19. júna 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/51/2022-669 zo dňa 19. júna 2025 p o t v r d z u j e .
- II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie vo výroku I. napadnutého rozhodnutia uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.287.401,57 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17.776,72 Eur, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.287.401,57 Eur od 24.9.2022 do zaplatenia spolu s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 5.680,- Eur do troch dní od jeho právoplatnosti. Vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovanému právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.287.401,57 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil tým, že ako podnikateľský subjekt poskytujúci rôzne finančné služby vystavil dňa 04.07.2022 podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“) v prospech obchodnej spoločnosti MEDICAL GROUP Sk a. s., IČO: 31 708 030 (ďalej aj „MEDICAL GROUP“ alebo „veriteľ“) ručiteľské vyhlásenie, v ktorom sa ako ručiteľ zaručil uvedenému veriteľovi plniť za žalovaného (ďalej aj „dlžník“) jeho splatné peňažné pohľadávky voči veriteľovi, ak ich nesplnil dlžník, až do výšky istiny v sume 1.570.000,- Eur a súhrnnej výšky 75.000,- Eur úrokov z omeškania v lehote trvania ručenia 12 mesiacov odo dňa jeho vystavenia, t.j. najneskôr do 04.07.2023. Účelom ručiteľského vyhlásenia bol záväzok žalobcu ako poskytovateľa finančných služieb vo forme ručenia poskytnúť veriteľovi finančné zabezpečenie plnenia splatných finančných záväzkov žalovaného (dlžníka) ako objednávateľa a odberateľa zdravotníckych materiálov, tovarov a služieb dodaných mu veriteľom. Za dodaný tovar vystavil veriteľ žalovanému ako dlžníkovi faktúry za dodávku tovaru a služieb so splatnosťou od 31.08.2021 do 28.06.2022, ktoré žalovaným uhradené neboli. Veriteľ po vystavení ručiteľského vyhlásenia vyzval žalovaného písomne dňa 04.07.2022 na plnenie splatných záväzkov zo 142 faktúr vo výške 1.287.401,57 Eur, špecifikovaných v prílohe výzvy, do 5 dní od jej doručenia s upozornením, že ak v tejto lehote žalovaný dlžnú sumu neuhradí, uplatní si veriteľ svoje práva voči žalobcovi ako ručiteľovi na základe ručiteľského vyhlásenia. Žalovaný ako dlžník v určenej lehote, ktorá

uplynula 15.07.2022 uvedené záväzky neuhradil ani v časti. Veriteľ preto vyzval dňa 19.07.2022 žalobcu ako ručiteľa na zaplatenie dlžnej sumy z titulu ručenia. Žalobca listom zo dňa 20.07.2022, doručeným žalovanému 21.07.2022, oznámil žalovanému ako dlžníkovi uplatnenie nároku veriteľa voči žalobcovi ako ručiteľovi so špecifikáciou splatných záväzkov. Zároveň ho vyzval v lehote 7 pracovných dní na oznámenie námietok, ktoré by mohol uplatniť voči veriteľovi proti plneniu záväzkov žalovaného, inak právo námietok podľa § 309 ObZ zanikne. Žiadne námietky v určenej lehote žalovaný neoznámil. Žalobca ako ručiteľ splnil dňa 29.07.2022 svoj ručiteľský záväzok veriteľovi prevodom finančných prostriedkov vo výške splatnej istiny záväzkov v sume 1.287.401,57 Eur. Žalobca preto podľa § 308 ObZ nadobudol dňa 29.07.2022 voči žalovanému práva veriteľa na zaplatenie peňažnej sumy vo výške uhradenej istiny 1.287.401,57 Eur a stal sa osobou oprávnenou na vymáhanie tejto sumy, vrátane príslušenstva od 30.07.2022 do zaplatenia. Žalobca oznámil listom zo dňa 01.08.2022 žalovanému splnenie ručiteľského záväzku voči veriteľovi, pričom žalovaný žiadnu sumu žalobcovi neuhradil. Žalobca si preto v konaní uplatnil istinu 1.287.401,57 Eur na základe 142 faktúr tvoriacich základ nároku žalobcu, ako aj vyčíslený úrok ku dňu 23.09.2022 v sume 17.776,72 Eur a 9 % úrok z istiny 1.287.401,57 Eur od 24.09.2022 do zaplatenia, vrátane paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 5.680,- Eur.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný namietal neurčitost' ručiteľského vyhlásenia, ktoré nevymedzuje zabezpečované záväzky určitým spôsobom a nie je z neho zrejmé, či sa týka už len existujúcich (t.j. minulých) záväzkov alebo aj záväzkov, ktoré vzniknú v budúcnosti. Neuvádza sa ani jednoznačne špecifikovaný právny dôvod vzniku zabezpečených záväzkov. Podľa žalovaného nie sú záväzky vymedzené nezameniteľným spôsobom, naopak, jednotlivé záväzky je možno ľubovoľne meniť. K aplikácii § 308 ObZ uviedol, že ručiteľ má nárok na úroky z omeškania v rozsahu zodpovedajúcom ním uhradenej pohľadávky, a to od momentu, v ktorom toto plnenie z ručenia veriteľovi poskytol, najskôr však od momentu, kedy bola táto skutočnosť dlžníkovi oznámená pôvodným veriteľom alebo preukázaná ručiteľom ako novým veriteľom. Pokiaľ však ručiteľ plnenie z ručenia dlžníkovi nepreukázal, dlžník voči ručiteľovi nemôže byť v omeškani. Žalovaný namietal aj výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

4. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 18Cb/51/2022-276 zo dňa 21.04.2023 pripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu žalobcu tak, že v prípade spornosti platnosti ručiteľského vyhlásenia si žalobca uplatňuje nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný namietal, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, keďže nie sú splnené znaky bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Žalovaný poukazoval aj na to, že v ručiteľskom vyhlásení sa uvádza, že ručiteľ má poskytnúť veriteľovi plnenie, okrem iného za súčasného splnenia všetkých podmienok podľa bodu 3.3 Zmluvy o poskytovaní finančných služieb (ďalej aj „Zmluva“). Žalovaný tvrdil, že sa nejedná o ručenie podľa § 303 ObZ, ale ide o iný, zastretý právny úkon, ktorého predmetom bolo poskytnutie finančných služieb zo strany žalobcu v prospech pôvodného veriteľa, t.j. MEDICAL GROUP SK a. s., za ktoré bola následne žalobcovi podľa čl. IV. bod 1 Zmluvy spoločnosťou MEDICAL GROUP SK a. s. (ďalej aj „pôvodný veriteľ“) poskytnutá odplata.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že po vykonanom dokazovaní okresný súd pôvodne vo veci rozhodol tak, že rozsudkom zo dňa 23.08.2023 (ďalej aj „pôvodný rozsudok“) žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že voči pôvodnému rozsudku sa odvolal žalobca, ktorý namietal, že okresný súd vadne vyhodnotil skutkový stav a dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam. Okresný súd potvrdil námietku žalovaného o absolútnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia napriek tomu, že z titulu postavenia žalovaného ako dlžníkovi mu ex lege táto námietka nepatrí. Potvrdil aj fabulačnú námietku o simulácii právneho úkonu, ktorú však bližšie neidentifikoval. Poukázal aj na niekoľko záverov všeobecných súdov a z dôvodu právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutí súdov mal okresný súd povinnosť zaoberať sa aj týmito už právoplatnými rozhodnutiami. Namietal aj záver okresného súdu v pôvodnom rozhodnutí, v ktorom okresný súd vychádzal z predpokladanej skutkovej situácie, že na základe Zmluvy o finančných službách mal v čase plnenia dňa 27.09.2022 existovať aj nejaký iný zmluvný záväzok, rozdielny od záväzku žalobcu ako ručiteľa prevzatého na základe ručiteľského vyhlásenia a tento „domnelý záväzok“ mal žalobca v skutočnosti plniť a neplnil ručiteľský záväzok napriek tomu, že okresný súd ručiteľský záväzok prejudiciálne určil

za absolútne neplatný. Okresný súd mal povinnosť skúmať určitosť ručiteľského vyhlásenia podľa výkladových pravidiel § 266 ods. 1 a 3 ObZ, pričom žalobca dostatočne preukázal aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na základe súdom pripusteného alternatívneho petitu.

7. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že na základe odvolania žalobcu proti pôvodne vydanému rozsudku o zamietnutí žaloby odvolací súd zrušil pôvodný rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí poukazoval na princíp právnej istoty, vzhľadom na existenciu už právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré ručiteľské vyhlásenie nepovažovali za neplatné. Odvolací súd vytykal napadnutému rozhodnutiu aj to, že okresný súd sa nevysporiadal s prostriedkom procesného útoku žalobcu, ktorý tvrdil, že prvostupňový súd akceptoval námietku žalovaného o neplatnosti ručiteľského záväzku napriek tomu, že žalovaný nemal postavenie účastníka ručiteľského vzťahu. Odvolací súd poukazoval na rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít, z ktorej vyplýva zásada priority výkladu právneho úkonu v prospech zachovania jeho platnosti v záujme zachovania právnej istoty dotknutých strán právneho vzťahu. V prípade bežného úkonu je potrebné vždy prvotne vychádzať z úmyslu, aký právny účinok konajúce osoby mienili dosiahnuť a nie z jeho jazykového vyjadrenia. Podľa odvolacieho súdu z ručiteľského vyhlásenia vyplýva rozsah ručenia, a to v dohodnutej výške istiny, ako aj úrokov z omeškania. Z uvedeného vyplýva určenie dlžníka, veriteľa, ručiteľa, vymedzenie právneho dôvodu vzniku zabezpečovaných záväzkov, rozsah ručenia (t.j. istina vo výške 1.570.00,- Eur) ako aj doba trvania ručenia 12 mesiacov od vystavenia ručiteľskej listiny. V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že záver okresného súdu o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia z dôvodu simulovania iného právneho úkonu a pre absenciu prejavu vôle je predčasný a nesprávny. Odvolací súd pritom zdôraznil, že jediným účelom Zmluvy o poskytovaní finančných služieb bolo poskytnutie finančných služieb vo forme ručenia žalobcom za záväzky žalovaného.

8. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že po zrušení pôvodného zamietajúceho rozsudku a vrátení veci okresnému súdu bolo vykonané pojednávanie, na ktorom sa žalobca odvolal na svoje predchádzajúce vyjadrenia vo veci. K určitosti zabezpečovaného záväzku žalobca uviedol, že ručiteľské vyhlásenie zabezpečovalo existujúce platné a splatné peňažné záväzky dlžníka, t.j. žalovaného. K identifikácii právneho dôvodu vzniku pohľadávok veriteľa spolu s príslušenstvom uviedol, že žalovaný existenciu pohľadávok, ich rozsah a právny dôvod ich vzniku, ako aj druh peňažných pohľadávok a rozsah príslušenstva v konaní nerozporoval. Práve tieto pohľadávky s príslušenstvom boli predmetom zabezpečenia a preto aj určenie právneho dôvodu zabezpečovaných pohľadávok v texte ručiteľského vyhlásenia titulom dodávok tovarov a služieb veriteľom dlžníkovi v súhrnnej výške je aj právne vyriešené. Identifikácia pohľadávok vo forme prílohy k dokumentom bola preukázateľne doručená žalovanému pred podaním žaloby zo strany veriteľa. Úžitok zo zabezpečeného záväzku ručením a jeho výklad podľa žalobcu prináleží len účastníkom ručiteľského vzťahu a nie dlžníkovi, ktorý má námietky len podľa § 309 ObZ. Účastníkom ručiteľského vyhlásenia žalovaný ako dlžník nie je, ručiteľské vyhlásenie za dodržanie zákonných náležitostí bolo platné okamihom jeho vystavenia, a to bez potreby súčinnosti alebo akceptácie veriteľa a dlžníka. Účastníci ručiteľského záväzku, teda veriteľ a žalobca, považovali identifikáciu zabezpečovaných záväzkov dlžníka za dostatočne jasnú a určitú a v rámci zmluvnej autonómie si veriteľ ponechal právo v rozsahu uvedenom v ručiteľskom vyhlásení sám špecifikovať konkrétne splatné peňažné záväzky vyjadrené prostredníctvom faktúr voči dlžníkovi zabezpečené ručiteľským vyhlásením. Nemohlo preto dôjsť pri identifikácii ručením zabezpečením záväzkov o akúkoľvek zameniteľnosť s inými záväzkami. Poukázal na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov a zásadu zachovania právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. K výkladovým pravidlám uviedol, že skutočný prejav vôle veriteľa a žalobcu a ich zrejmy úmysel zabezpečiť už vtedy splatné peňažné záväzky veriteľa voči dlžníkovi vystavením ručiteľského vyhlásenia za splnenia podmienok podľa § 303 ObZ a písomnej Zmluvy o poskytovaní finančných služieb č. R/08/2022 bol v súlade s písomným jazykovým vyjadrením vyplývajúcim zo Zmluvy o finančných službách a ručiteľského vyhlásenia. Ručiteľské vyhlásenie ako právny úkon bolo nevyhnutné uskutočniť na to, aby ex lege vznikol peňažný záväzok žalobcu na plnenie veriteľovi za dlžníka s následkom regresu do práv veriteľa a vážna vôľa tak urobiť žalobcom v režime Zmluvy o finančných službách je preukázaná. Právny úkon nebol simulovaný, pričom poskytnutie odplaty za záväzok z ručenia podľa Zmluvy o finančných službách nie je zákonom zakázané ani vylúčené a nie je v rozpore s § 303 a nasl. ObZ a nemôže spôsobiť neplatnosť ručiteľského vyhlásenia. K príslušenstvu pohľadávok žalobca uvádzal, že žiadna zákonná ani zmluvná notifikačná povinnosť ručiteľa voči dlžníkovi, že plnil za neho veriteľovi a koľko plnil, pre vznik nároku na úroky z omeškania ako nového veriteľa z titulu regresu podľa § 308 ObZ preukázaná nebola a neexistuje. Zmenou veriteľa nedochádza k zmene obsahu

zabezpečeného záväzku a ani k zmene nároku veriteľa na istinu a príslušenstvo. Žalobca ako ručiteľ preto nemohol byť v omeškaní s plnením notifikačnej povinnosti voči dlžníkovi, pretože takúto povinnosť mu zákon ani Zmluva neukladá. K tvrdeniu žalovaného s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o zaužívanej obchodnej zvyklosti neuplatňovať si úroky z omeškania, ktorú podchytili aj v rámci procesu oddĺženia dohodami o novácii a z toho dôvodu by malo byť uplatnenie úrokov z omeškania v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, žalobca uviedol, že veriteľ žalovaného sa nezapojil do procesu oddĺženia, v dôsledku čoho to nespôsobuje žiadny zánik záväzku žalovaného voči ručiteľovi ani čo do istiny a ani príslušenstva a nie je možné to považovať ani za obchodnú zvyklosť, pretože obchodná zvyklosť nerieši zmluvné dojednania, ktoré v rámci procesu oddĺženia boli urobené. Obchodná zvyklosť je nad rámec zmluvných dojednaní a proces oddĺženia bol formalizovanými právnymi dvojstrannými úkonmi zrealizovaný.

9. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že aj žalovaný na pojednávaní zotrval na pôvodnej argumentácii o neurčitosti ručiteľského vyhlásenia, o obchádzaní zákona, keďže bol dohodnutý za odplatu a o simulácii právneho úkonu, keď podľa žalovaného absentovala vážnosť vôle, pretože v Zmluve o finančných službách si zmluvné strany dohodli odplatu za služby, čo je podľa kogentnej úpravy Obchodného zákonníka neprípustné. Taktiež poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o zaužívanej obchodnej zvyklosti medzi dodávateľmi a poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, ktorí si navzájom neuplatňujú úroky z omeškania, čo bolo premietnuté aj do procesu oddĺženia.

10. Po vykonanom dokazovaní a zistení skutkového stavu okresný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na základe zisteného skutkového stavu konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 1.287.401,57 Eur s príslušenstvom z dôvodu, že ako podnikateľský subjekt, ktorý poskytuje svojim klientom finančné služby, vystavil dňa 04.07.2022 podľa § 303 a nasl. ObZ v prospech spoločnosti MEDICAL GROUP SK, a.s. Bratislava písomné ručiteľské vyhlásenie, v ktorom sa ako ručiteľ zaručil veriteľovi plniť za žalovaného ako dlžníka jeho splatné peňažné záväzky voči veriteľovi, ak ich nesplní dlžník a to až do súhrnej výšky istiny v sume 1.570.000,- Eur a súhrnej výšky 75.000,- Eur úrokov z omeškania, a to v lehote trvania 12 mesiacov odo dňa jeho vystavenia, t.j. najneskôr do dňa 04.07.2023. Okresný súd zistil, že za riadne a včas dodaný tovar a služby vystavil veriteľ žalovanému ako dlžníkovi faktúry vo výške a špecifikácii uvedenej na jednotlivých faktúrach so splatnosťou faktúr od 31.08.2021 až do 28.06.2022. Žalovaný ako dlžník tieto faktúry riadne a včas neuhradil a dostal sa do omeškania. Veriteľ písomne vyzval žalovaného na zaplata uvedených faktúr, ale žalovaný ani v dodatočne určenej lehote veriteľovi neplnil, a to ani sčasti.

11. Okresný súd mal preukázané, že následne adresoval veriteľ žalobcovi písomnú výzvu zo dňa 19.07.2022, ktorou ho vyzval na peňažné plnenie z titulu ručenia. Žalobca ako ručiteľ listom zo dňa 20.07.2022, doručeným žalovanému dňa 21.07.2022, oznámil žalovanému ako dlžníkovi uplatnenie nároku veriteľa voči žalobcovi na plnenie záväzkov namiesto žalovaného a vyzval žalovaného, aby v lehote 7 dní oznámil žalobcovi všetky prípadné námietky, ktoré by bol mohol uplatniť voči veriteľovi. Žalovaný v určenej lehote žiadne námietky neoznámil a preto žalobca ako ručiteľ splnil dňa 29.07.2022 svoj ručiteľský záväzok veriteľovi, a to v celkovej výške 1.287.401,57 Eur. Okresný súd mal ďalej preukázané, že žalobca listom zo dňa 01.08.2022 oznámil žalovanému ako dlžníkovi, že splnil svoj záväzok z ručiteľského vyhlásenia voči veriteľovi. Žalovaný pohľadávky žalobcovi neuhradil a preto si žalobca v konaní uplatnil voči žalovanému istinu vo výške 1.287.401,57 Eur, úroky z omeškania vyčíslené za obdobie od 30.07.2022 (lebo 29.07.2022 žalobca plnil) do 23.09.2022, t. j. ku dňu podania žaloby vo výške 17.776,72 Eur, úroky z omeškania odo dňa 24.09.2022 do zaplata a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

12. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že žalovaný nenapádal existenciu, právny základ ani výšku istiny. Špecifikácia dlžnej sumy potom predstavuje súhrn jednotlivých faktúr vystavených spoločnosťou MEDICAL GROUP SK, a. s. ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi za poskytnuté služby a dodaný tovar. Podstatnými dôvodmi, ktoré žalovaný namietal bola neplatosť ručiteľského vyhlásenia, úroky z omeškania a paušálna náhrada nákladov.

13. K námietke neplatosť ručiteľského vyhlásenia okresný súd uviedol, že účastníkom právneho vzťahu založeného ručiteľským vyhlásením sú veriteľ a ručiteľ, t.j. žalobca. Účastníkom tohto ručiteľského vzťahu však dlžník nie je a preto žalovanému ako dlžníkovi nepatrí námietka neplatosť ručiteľského vyhlásenia.

14. Okresný súd ďalej konštatoval, že u žalovaného nie je ani naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah je alebo nie je, pretože aj v prípade neplatnosti ručiteľského vyhlásenia mu ostáva zachovaná povinnosť plniť pôvodnému veriteľovi spoločnosti MEDICAL GROUP SK, a. s.

15. Napriek uvedenému okresný súd konštatoval, že vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu sa zaoberal aj platnosťou, resp. neplatnosťou ručiteľského vyhlásenia. Poukázal na záver odvolacieho súdu, že pri posudzovaní platnosti právnych úkonov podľa rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít sa uplatňuje zásada priority výkladu právneho úkonu v prospech zachovania jeho platnosti v záujme právnej istoty dotknutých strán právneho vzťahu. Výklad prejavu vôle je upravený v ust. § 266 až § 268 ObZ, ktoré sú kogentné. Okresný súd poukázal na ust. § 266 ods. 1 ObZ, podľa ktorého sa prejav vôle vykladá podľa úmyslu tej strany, ktorá vôľu prejavila za predpokladu, že tento úmysel bol známy druhej strane, ktorej bol určený alebo jej musel byť známy, pričom v prípade bežného právneho úkonu je potrebné vždy prvotne vychádzať z úmyslu, aký právny účinok konajúce osoby mienili dosiahnuť. Podľa okresného súdu v prejednávanej veci bolo preukázané, že prejav vôle účastníkov ručiteľského vyhlásenia, t.j. veriteľa a žalobcu ako ručiteľa, bol úmysel zabezpečiť vtedy splatné peňažné záväzky voči dlžníkovi vystavením ručiteľského vyhlásenia za podmienok podľa zákona a Zmluvy o poskytovaní o finančných služieb.

16. Pri riešení námietky neplatnosti ručiteľského vyhlásenia z dôvodu jeho neurčitosti okresný súd uviedol, že z ručiteľského vyhlásenia vyplýva vymedzenie subjektov ručiteľského záväzku, t.j. žalobcu ako ručiteľa a spoločnosti MEDICAL GROUP SK, a. s. ako veriteľa a žalovaného ako dlžníka, pričom vymedzenie týchto subjektov sporné nie je. Z vymedzenia záväzkov podliehajúcich ručeniu vyplýva, že sa jedná o záväzky na základe dodania tovaru a služieb veriteľom pre žalovaného ako dlžníka, čím bol vyjadrený aj právny dôvod záväzku. Podľa okresného súdu žalobca preukázal, že identifikácia, t.j. určenie zabezpečených záväzkov z titulu ručenia, vyplýva z textu ručiteľského vyhlásenia, keď je zrejmé, že sa jedná o záväzky z obchodných transakcií medzi veriteľom a dlžníkom, a to dodanie tovaru a služieb na základe objednávok žalovaného ako odberateľa, pričom skutočnosť, že sú zabezpečené len splatné finančné záväzky dlžníka, resp. splatné peňažné pohľadávky veriteľa, bolo preukázané ručiteľským vyhlásením. Preukázaná bola aj maximálna výška istiny zabezpečených pohľadávok vo výške 1.570.000,- Eur, ako aj doba trvania ručenia 12 mesiacov od vystavenia ručiteľskej listiny. Okresný súd vzhľadom na tieto skutočnosti považoval ručiteľské vyhlásenie za dostatočne určité. Konštatoval, že samotní účastníci ručiteľského vzťahu považovali identifikáciu zabezpečených pohľadávok dlžníka s odkazom na vymedzenie týchto záväzkov v texte obidvoch dokumentov, t.j. v ručiteľskom vyhlásení a v Zmluve o finančných službách, za dostatočne jasnú, určitú a zrozumiteľnú s tým, že veriteľ si ponechal právo v rozsahu uvedenom v ručiteľskom vyhlásení sám špecifikovať konkrétne splatné peňažné záväzky vyjadrené prostredníctvom faktúr voči dlžníkovi zabezpečené ručiteľským vyhlásením, čo vo vzťahu k dlžníkovi a aj ručiteľovi urobil. Vzhľadom na určitosť ručiteľského záväzku nemohlo pri identifikácii zabezpečených záväzkov ísť o akúkoľvek zameniteľnosť s inými záväzkami medzi veriteľom a žalovaným ako dlžníkom z dôvodu, že iné ako obchodnoprávne vzťahy k dodávkam tovaru a služieb medzi nimi v tom čase neexistovali.

17. Vo vzťahu k paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorú si žalobca uplatnil za každú jednotlivú pohľadávku v sumare 105.000,- Eur (správne malo byť uvedené vo výške 5.680,- Eur, ako je uvedené vo výroku I. napadnutého rozhodnutia – pozn. odvolacieho súdu) okresný súd zdôraznil, že účelom paušálnej náhrady je nahradiť náklady súvisiace s každou oneskorenou platbou, aj na základe jedného titulu a z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva žiadne obmedzenie nároku na jednorazové vymáhanie, ak sa jedná o jeden zmluvný vzťah. V prejednávanej veci jednotlivé pohľadávky nevznikli naraz, každú z jednotlivých pohľadávok možno považovať za samostatnú kúpnu zmluvu a nejde ani o rozdelenie jednej pohľadávky na viac častí za účelom generovania samostatných pohľadávok a každá z pohľadávok premietnutá do konkrétnej faktúry je samostatne žalovateľná. Za každú jednotlivú faktúru teda prislúcha paušálna náhrada nákladov spojená s uplatnením pohľadávky, pričom súhrnne uplatnená paušálna náhrada nákladov predstavuje 105.000,- Eur, ktorú súd aj priznal (ako už bolo uvedené, správne malo byť uvedená suma výške 5.680,- Eur). Omeškanie so zaplatením jednotlivých pohľadávok nebolo žalovaným namietané.

18. Vo vzťahu k úrokom z omeškania okresný súd uviedol, že žalovaný poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/73/2022, ktorý riešil otázku úrokov z omeškania pri posudzovaní

účinkov procesu oddĺženia a obchodnej zvyklosti v odvetví zdravotníctva, spočívajúcej v dobrovoľnom neuplatňovaní úrokov z omeškania. Okresný súd uviedol, že vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu bolo doplnené dokazovanie žalovaným predloženou Dohodou o novácii záväzku a Dohodou o pristúpení k záväzku zo dňa 26.06.2018 a 07.08.2019, ktorých účastníkom bol veriteľ žalovaného MEDICAL GROUP SK, a.s., žalovaný ako dlžník a pristupujúci dlžník Ministerstvo zdravotníctva SR. V čl. I bod 1.1 obidvoch dohôd je uvedené, že dlžník eviduje voči veriteľovi doterajší záväzok pozostávajúci z pohľadávok špecifikovaných v Prílohe č. 2 a ich príslušenstva, pričom žiadnu prílohu k týmto dohodám o novácii žalovaný nepredložil a nie je zrejmé, z čoho pozostáva doterajší záväzok dlžníka voči veriteľovi. Podľa okresného súdu však oddĺženie podľa týchto dohôd o novácii nemá vplyv na príslušenstvo pohľadávok uplatnených v konaní, keďže podľa dohôd o novácii sa doterajší záväzok nahrádza novým, avšak záväzky, ktoré sú predmetom tohto konania, v čase uzavretia dohôd o novácii ešte neexistovali, keďže splatnosť záväzkov dlžníka uplatnených v tomto konaní podľa jednotlivých faktúr je od 31.08.2021 do 28.06.2022, pričom dohody o novácii boli z rokov 2018 a 2019. Ani jedna zo žalovaným predložených dohôd o novácii preto podľa okresného súdu nemá vplyv na úroky z omeškania, pričom aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/73/2022 vyplýva, že: „Pôvodní veritelia už pri vstupe akceptovanú obchodnú zvyklosť písomne podložili nováciou“. Keďže žalovaným predložené dohody o nováciách nemajú vplyv na žalobcom uplatňované príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania, okresný súd priznal žalobcovi úroky z omeškania, ktorých výška žalovaným rozporovaná nebola. Vo vzťahu k eventuálnemu petitu, ktorým sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, okresný súd uviedol, že o ňom nebolo potrebné rozhodnúť, lebo súd prvému uplatnenému petitu vyhovel a nárok žalobcovi priznal. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane v spore priznal ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu.

19. Proti uvedenému rozhodnutiu podal včas v celom rozsahu odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Nesúhlasil so záverom okresného súdu, podľa ktorého žalovanému ako dlžníkovi neprináleží námietka neplatnosti ručiteľského vyhlásenia, keďže nie je účastníkom právneho vzťahu založeného ručiteľským vyhlásením, pričom okresný súd nesprávne konštatoval aj absenciu naliehavého právneho záujmu žalovaného na určení neplatnosti ručiteľského vyhlásenia, keďže žalovanému naďalej zostáva aj v prípade, ak je ručiteľské vyhlásenie neplatné, zachovaná povinnosť voči pôvodnému veriteľovi. Zopakoval závery okresného súdu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o preukázaní vôle účastníkov zabezpečiť splatné záväzky ručiteľským vyhlásením, o identifikácii zabezpečených záväzkov a o určitosti ručiteľského záväzku, s ktorými nesúhlasil.

20. Podľa žalovaného okresný súd nesprávne posúdil platnosť ručiteľského vyhlásenia, keďže toto nespĺňa zákonom stanovené náležitosti z hľadiska jeho určitosti, kedy je potrebné vychádzať najmä z právnej úpravy § 303 ObZ, ktoré vyžaduje nutnosť dodržania obsahovej stránky ručiteľského vyhlásenia, pričom sa jedná o kogentné ustanovenie. Požiadavku „určitosti“ zabezpečovaného záväzku je potrebné vykladať tak, že ide o jeho identifikáciu takým spôsobom, aby nebol zameniteľný s iným. Z ručiteľského vyhlásenia musí byť zrejmé, o aký záväzok ide, teda ktorý záväzok má byť zabezpečený ručením. Podľa žalovaného ručiteľské vyhlásenie nevymedzuje zabezpečené pohľadávky určitým spôsobom, záväzky v ňom nie sú vymedzené nezameniteľným spôsobom, naopak, jednotlivé záväzky spadajúce pod ručiteľské vyhlásenie je možné ľubovoľne meniť. Medzi stranami nebolo sporné, že boli aj iné faktúry za dodávateľsko-odberateľské vzťahy, ktoré nie sú predmetom žaloby. K špecifikácii faktúr došlo až v rámci výzvy adresovanej žalovanému, ktorá nie je súčasťou ručiteľského vyhlásenia. Určitosť písomného prejavu je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle nemá vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Podľa súdnej praxe nestačí, ak je zmluvným stranám jasné, čo je predmetom právneho úkonu, pokiaľ to objektívne nie je známe iným osobám. Pohľadávky týkajúce sa ručiteľského vyhlásenia musia byť špecifikované jednoznačným spôsobom tak, aby ich rozsah/špecifikácia bola zrejmá nielen ručiteľovi, ale každému, vrátane dlžníka, čo z predmetného ručiteľského vyhlásenia nevyplýva. Právny úkon je neurčitý, ak je vyjadrenie prejavu vôle po jazykovej stránke zrozumiteľné, avšak nejednoznačné a tým je neurčitý jeho vecný obsah a túto neurčitosť nie je možné odstrániť a preklenúť ani výkladom právneho úkonu podľa § 35 OZ a § 266 ObZ. Ani z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo a na základe čoho súd dospel k záveru o dostatočnej identifikácii zabezpečovaných záväzkov a vylúčeniu zameniteľnosti s inými záväzkami medzi veriteľom a dlžníkom. Posúdenie určitosti ručiteľského vyhlásenia je nesprávne. Okresný súd preto nesprávne vyhodnotil platnosť ručiteľského vyhlásenia a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, čo tvorilo základ pre jeho právne posúdenie a meritórne rozhodnutie vo veci samej. Výsledkom tohto postupu boli právne vady rozhodnutia, na základe ktorých bol priznaný žalobcovi

uplatnený nárok. Podľa žalovaného je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neúplné, nepresvedčivé, nesprávne, arbitrárne a nepreskúmateľné.

21. Žalovaný namietal, že okresný súd sa nevysporiadal pri posudzovaní platnosti ručiteľského vyhlásenia s námietkou žalovaného o jeho neplatnosti podľa § 37 OZ z dôvodu absencie vážnosti vôle, t.j. s námietkou simulovaného právneho úkonu vo vzťahu k ručiteľskému vyhláseniu a Zmluvy o poskytnutí finančných služieb R/08/2022 a ani s námietkou o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia podľa § 39 OZ z dôvodu kogentnej úpravy § 303 a nasl. ObZ a dohody o odplate za poskytnuté ručenie podľa Zmluvy o poskytovaní služieb nad rámec kogentných ustanovení. Na Zmluvu o finančných službách žalovaný poukazoval z dôvodu, že v ručiteľskom vyhlásení zo dňa 04.07.2022 bolo uvedené, že ručiteľ poskytne veriteľovi plnenie do 14 dní od doručenia výzvy na plnenie a súčasného splnenia všetkých podmienok podľa bodu 3.3 Zmluvy o poskytovaní finančných služieb. V odvolaní žalovaný poukázal na predpoklady plnenia žalobcu v prospech veriteľa MEDICAL GROUP SK, a. s. podľa jednotlivých ustanovení Zmluvy o poskytovaní finančných služieb, t.j. za predpokladu splnenia všetkých touto zmluvou stanovených podmienok a teda aj zaplata odplaty, prípadne iných finančných nárokov žalobcu za poskytnutie služieb špecifikovaných v čl. IV, V, VI Zmluvy. Poukázal na znenie čl. III bod 3.9 Zmluvy, podľa ktorých žalobca nebol povinný poskytnúť veriteľovi plnenie z tejto Zmluvy, ak nie sú dodržané podmienky ustanovené touto Zmluvou. Poukázal na čl. IV bod 1 Zmluvy o poskytovaní finančných služieb, v ktorom bola dohodnutá odplata za poskytnutie finančnej služby v percentuálnej sadzbe, ktorej výška však zo Zmluvy nevyplýva.

22. Žalovaný tvrdil, že v spojení s predmetnou Zmluvou o finančných službách sa nejednalo o ručenie podľa § 303 a nasl. ObZ, ale išlo o iný (zastretý) právny úkon, ktorého predmetom bolo poskytnutie finančných služieb žalobcom pre MEDICAL GROUP SK, a. s. (veriteľa dlžníka), za ktoré bola následne žalobcovi zaplata aj odplata. Ručiteľské vyhlásenie podľa žalovaného zastieralo iný právny úkon, pretože bolo len naplnením dohodnutej finančnej služby podľa nepomenovanej zmluvy podľa § 269 ods. 2 ObZ o poskytovaní finančných služieb. Ručiteľským vyhlásením bol zastretý iný úkon a preto platí tento iný úkon podľa § 41a ods. 2 OZ, t.j. Zmluva o poskytovaní finančných služieb. Podľa žalovaného zákon nepodmieňuje poskytnutie ručenia za protihodnotu a je potom irelevantné, že účastníci Zmluvy o poskytovaní služieb označili dohodnutú finančnú službu pojmom „ručiteľské vyhlásenie“ podľa § 303 a nasl. ObZ. V prípade simulovaného konania, v ktorom absentuje vážnosť vôle, sa simulovaný právny úkon považuje za absolútne neplatný podľa § 37 ods. 1 OZ, ktorý nemá za následok vznik, zmenu ani zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť nastáva zo zákona, pôsobí od počiatku voči každému.

23. Podľa žalovaného neplatný úkon nemá za následok vznik ani zánik práv a povinností, nemohli potom nastať ani účinky podľa § 308 ObZ, pričom na absolútnu neplatnosť je súd v konaní vždy povinný prihliadať a každý sa jej môže dovolať. Vzhľadom na dohodu medzi žalobcom a veriteľom v Zmluve o poskytovaní finančných služieb o odplate za ručenie sa potom jedná o rozpor s kogentnou úpravou § 303 a nasl. ObZ, keď zákon nepodmieňuje poskytnutie ručenia za protihodnotu, a teda sa jedná o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, pretože svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Z uvedených dôvodov preto nie je dôvodný nárok žalobcu voči žalovanému podľa § 308 ObZ, pretože žalobca nenadobudol voči žalovanému ako dlžníkovi práva veriteľa. Námietka žalovaného o neplatnosti právneho úkonu je prípustná, keďže v konaní pred súdmi na absolútnu neplatnosť je potrebné vždy prihliadať a každý sa jej môže dovolať. Nesprávny je preto záver súdu, že námietka neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovanému nepatrí. V konaní je dôležité poznať, kto je aktívne legitimovaný, pretože len tomu je možné priznať žalobný nárok. Žalobca preto nie je vo veci aktívne legitimovaný a žaloba dôvodná nie je.

24. Žalovaný ďalej namietal, že okresný súd sa nezaoberal ani jeho námietkou vo vzťahu k vzniku omeškania voči žalobcovi s úhradou žalovaných istín. Žalovaný pritom namietal, že ručiteľ by mal nárok na úroky z omeškania v rozsahu zodpovedajúcom ním uhradenej pohľadávky, a to od momentu, v ktorom toto plnenie ručenia veriteľovi poskytol, avšak najskôr od momentu, kedy bola táto skutočnosť dlžníkovi oznámená pôvodným veriteľom alebo preukázaná ručiteľom ako novým veriteľom. K tejto procesnej obrane však v napadnutom rozhodnutí chýba akékoľvek odôvodnenie.

25. Podľa žalovaného námietky neplatnosti ručiteľského vyhlásenia z dôvodu simulácie právneho úkonu, poukazovanie na dohodnutú odplatu v Zmluve o poskytnutí finančných služieb nad rámec kogentných ustanovení o ručení a z toho dôvodu namietanie neplatnosti právneho úkonu a aj posúdenie okamihu

vzniku omeškania žalovaného sú pritom podstatnými námietkami v spore. Okresný súd bol preto povinný vysporiadať sa s týmito námietkami, pričom na povinnosť náležitého odôvodnenia rozhodnutia súdu poukázal aj odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí, ktorým pôvodný rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V súvislosti s povinnosťou riadneho odôvodnenia rozsudku vo veci samej poukázal žalovaný na viacero rozhodnutí ústavného súdu týkajúcich sa garancie práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

26. Žalovaný ďalej namietal, že uplatnenie úroku z omeškania a jeho priznanie žalobcovi je konaním v rozpore s poctivým obchodným stykom a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/73/2022. Žalovaný tvrdil, že predložením dohôd o nováciách z r. 2018 a 2019, s prihladnutím na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Obdo/73/2022, ktorého podstatnú časť citoval, preukazoval zaužívanú obchodnú zvyklosť o neuplatňovaní si úrokov z omeškania medzi pôvodným dodávateľom a žalovaným. Žalovaný tvrdil, že preukázal, že veriteľ MEDICAL GROUP SK, a. s. ako pôvodný dodávateľ sa zapojil do procesu oddĺženia v roku 2018 a 2019 a nepísané pravidlo o neuplatňovaní príslušenstva k pohľadávkam podchytil aj písomne. Žalovaný sa taktiež zapojil do procesu oddĺženia, čo preukázal Mandátnou zmluvou. Žalobca neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by vyvrátili skutkové tvrdenia žalovaného o zaužívanej obchodnej zvyklosti medzi pôvodným veriteľom a žalovaným neuplatňovať si voči sebe úroky z omeškania. Poukazoval na negatívnu dôkaznú teóriu, pričom žalobca účinne nepoprel tvrdenie žalovaného, že pôvodný veriteľ žalobcu si neuplatňoval úroky z omeškania. S poukazom na § 3 ods. 1 OZ a § 264 a § 265 ObZ v súvislosti so závermi Najvyššieho súdu SR podľa žalovaného uplatňovaním príslušenstva, t.j. úrokov z omeškania zo strany žalobcu, tento koná v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi, ak nerešpektuje zaužívanú obchodnú zvyklosť v oblasti zdravotníctva spočívajúcu v dobrovoľnom neuplatňovaní úrokov z omeškania zo strany pôvodného dodávateľa. Priznanie úrokov z omeškania za oneskorenú úhradu istiny je preto v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi s poukazom na zaužívanú obchodnú zvyklosť medzi žalovaným a jeho dodávateľom MEDICAL GROUP SK, a. s. neuplatňovať si úroky z omeškania. Aj v tejto časti okresný súd nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie o zaužívanej obchodnej zvyklosti a nie je zrejme, že posudzoval zaužívanú obchodnú zvyklosť o neuplatňovaní si úrokov z omeškania, na ktorú žalovaný poukazoval. Za zmätočné považoval napadnuté rozhodnutie aj v časti priznania paušálnych náhrad spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 5.680,- Eur, keďže v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bode 40. vyčíslil okresný súd túto časť uplatnenej pohľadávky vo výške 105.000,- Eur, čo je v rozpore so žalobcom uplatňovanými nákladmi a sumou uvedenou v petite napadnutého rozhodnutia v sume 5.680,- Eur.

27. Okresný súd nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie, nevysporiadal sa s podstatnými argumentami žalovaného, absentuje vysporiadanie sa so spornými skutkovými tvrdeniami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie o uplatnenom nároku a ide preto o nepreskúmateľné rozhodnutie, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Nesprávne je podľa žalovaného aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania.

28. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 29.09.2025, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného o absencii vysporiadania sa so spornými skutkovými tvrdeniami strán sporu a s argumentáciou žalovaného k nároku žalobcu, o nevysporiadaní sa so špecifickými námietkami žalovaného a o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Podľa žalobcu z podaného odvolania nevyplýva, v čom žalovaný vidí nesprávny procesný postup okresného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Okresný súd umožnil stranám sporu k veci sa opakovane vyjadriť a využiť prostriedky procesného útoku a obrany, preskúmal dôkazy a listiny, ako aj skutkovú a právnu argumentáciu žalobcu a žalovaného a skutkové tvrdenia a ich právnu argumentáciu zhrnul v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bodoch 1. – 16., 18. – 20. Skutkovú a právnu kvalifikáciu vo vzťahu k uplatnenému nároku s odkazom na právne normy uviedol okresný súd v bode 20. – 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a záväzné závery a pokyny odvolacieho súdu sú tiež obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

30. Podľa žalobcu skutkové a právne závery o dôvodnosti uplatneného nároku sú logicky, chronologicky, vecne, dostatočne a presvedčivo a zrozumiteľne uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ sa okresný súd v napadnutom rozhodnutí pozitívne vysporiadal s podstatnými skutočnosťami s tým, že na základe právneho úkonu ručiteľského vyhlásenia platne vznikol ručiteľský záväzok žalobcu voči veriteľovi minimálne v rozsahu istiny pohľadávok a pokiaľ sa pri rozhodovaní o tejto prejudiciálnej otázke náležite a explicitne vysporiadal s dvoma podstatnými hmotnoprávnymi námietkami žalovaného voči absolútnej neplatnosti právneho úkonu, t.j. z dôvodu nedostatku vážnosti vôle a jeho neurčitosti, potom bolo irelevantné zaoberať sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a vyhodnocovať aj ďalšie dve špecifické námietky k neplatnosti, a to tvrdenú simuláciu právneho úkonu a účinky odplaty za vystavenie ručiteľského vyhlásenia. Tieto námietky vzhľadom na odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu už pre okresný súd boli nepodstatné pre meritórne rozhodnutie vo veci.

31. Okresný súd riadne preskúmal a vyhodnotil aj žalovaným uplatnenú námietku neurčitosti obsahu záväzku z ručenia a to tak, že priamo z obsahu a textu ručiteľského vyhlásenia identifikoval jeho zákonný obsah aj vo vzťahu k predmetu zabezpečenia ako dostatočne určitý bez nevyhnutného súčasného posúdenia Zmluvy o finančných službách. Ako podstatný pre rozhodnutie preskúmal a potvrdil aj nárok žalobcu na celé príslušenstvo, teda nároku na úroky z omeškania, ako aj na paušálnu náhradu nákladov a potom bolo nepotrebné sa zaoberať a vyhodnocovať aj ďalšiu špecifickú námietku žalovaného k inému ako zákonnému okamihu vzniku omeškania žalovaného ako dlžníka vo vzťahu k žalobcovi ako ručiteľovi po plnení z ručenia a súd preto nebol povinný sa s touto námietkou vysporiadať. Súd prvej inštancie sa preto dostatočne a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k celému nároku žalobcu vo vzťahu k uplatneným námietkam žalovaného, ktoré boli podstatné pre jeho skutkové a právne posúdenie a naplnil tak aj povinnosť uloženú odvolacím súdom.

32. Vo vzťahu k povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov poukázal na zaužívanú judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej súd nie je povinný reagovať na každý argument účastníka konania, ale jeho povinnosťou je dať odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rozsiahle námietky, v rámci ktorých žalovaný v odvolaní nesúhlasí s niektorými skutkovými zisteniami súdu, nemajú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný pritom v odvolaní len opakuje svoju argumentáciu uplatnenú už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom z obsahu a rozsahu jeho odvolania je zrejmé, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočne preskúmateľné. Skutkové a právne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie sú nesúladné ani svojvoľné, rozsudok je presvedčivý a na zistený skutkový stav boli okresným súdom subsumované konkrétne a relevantné právne normy.

33. Žalobca ďalej poukázal na povinnosť súdu pri jeho rozhodovacej činnosti prihliadať na princíp právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pričom vo vzťahu k predvídateľnosti súdnych rozhodnutí poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Okresný súd pri svojom postupe toto pravidlo aj dodržal vo vzťahu k záveru o platnosti ručiteľského vyhlásenia, ktoré už bolo predmetom skúmania vo viacerých právoplatne skončených veciach a žalobca poukázal na viacero rozhodnutí okresných aj krajských súdov v obdobných veciach pri posudzovaní ručiteľského vyhlásenia.

34. Podľa žalobcu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia stručne a jasne definuje zistený skutkový stav, právny základ napadnutého rozhodnutia a dáva dostatočne, zrozumiteľne a presvedčivo odpovede na podstatné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. V napadnutom rozhodnutí neabsentuje vysvetlenie zásadných a podstatných dôvodov pre rozhodnutie vo veci a neabsentuje ani vyporiadanie sa so špecifickými námietkami žalovaného, pretože nebolo povinnosťou súdu sa s nimi všetkými vysporiadať v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a neabsentuje ani vyporiadanie sa so spornými skutkovými tvrdeniami. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je podľa žalobcu riadne a ústavne konformné a spĺňa požiadavky náležitého odôvodnenia pri dodržaní práva žalovaného na spravodlivý proces. Podanie odvolania z dôvodu § 365 ods. 1 písm. b) CSP je preto nedôvodné.

35. Žalobca sa ďalej vyjadroval k námietkam žalovaného o skutkovo nesprávnych zisteniach okresného súdu o určitosti vymedzenia zabezpečeného záväzku, t.j. predmetu zabezpečenia a k tvrdenej

obchodnej zvyklosti spočívajúcej v neuplatnení si príslušenstva splatných pohľadávok. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného o nesprávnom zistení určitosti predmetu zabezpečenia a poukázal na správne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého je z ručiteľského vyhlásenia zrejmy okruh subjektov ručiteľského záväzku, právny titul plnenia dlžníka voči veriteľovi, pričom z ručiteľského vyhlásenia vyplýva aj finančný rozsah ručenia a doba jeho trvania. Okresný súd pritom pri svojom závere o určitosti ručiteľského vyhlásenia prihliadol na obsah celého textu ručiteľského vyhlásenia a okolnosti jeho vystavenia, na obsah Zmluvy o finančných službách s tým, že ručiteľské vyhlásenie bolo zákonom dovoleným spôsobom koncipované k zabezpečeniu aj budúcich záväzkov. Okresný súd prihliadol aj na nespornú skutočnosť, že pohľadávky, ktoré boli plnené na základe ručiteľského vyhlásenia už v čase vystavenia ručiteľského vyhlásenia existovali a boli splatné, žalobou uplatnené pohľadávky spĺňali všetky definíčné znaky záväzkov, ktoré boli predmetom zabezpečenia a spĺňali aj úhrnnú výšku istín, t.j. finančný limit ručenia. Prihliadol aj na to, že § 303 ObZ explicitne nerieši definíciu určitosti predmetu zabezpečenia tak, že zabezpečované záväzky musia byť výslovne uvedené v texte ručiteľského vyhlásenia alebo neoddeliteľnej prílohe, ako aj na to, že vymedzenie zabezpečovacích záväzkov aj s odkazom na Zmluvu o finančných službách bolo pre účastníkov ručiteľského vzťahu dostatočne jasné a určite vyjadrené s tým, že veriteľ si ponechal právo v rozsahu uvedenom v ručiteľskom vyhlásení a spôsobe tam uvedenom, tzn. na základe písomnej osobitnej výzvy sám špecifikovať konkrétne splatné finančné záväzky prostredníctvom faktúr voči dlžníkovi spĺňajúce v ručiteľskom vyhlásení určené kritériá. Okresný súd správne zdôraznil aj to, že k zameniteľnosti zabezpečovaných záväzkov dôjsť nemohlo, pretože žiadne iné obchodnoprávne vzťahy k dodávkam tovaru a služieb medzi dlžníkom a veriteľom neexistovali. Skutočnosť, že existovali záväzky žalovaného voči veriteľovi z titulu dodávky tovaru a služieb, ktoré ešte neboli splatné v čase plnenia žalobcom ako ručiteľom alebo presahovali dohodnutý finančný limit ich zabezpečenia na základe ručenia je nesporná, avšak nejde o záväzky, ktoré by mohli byť objektívne veriteľom či ručiteľom alebo žalovaným ako dlžníkom zameniteľné za také, ktoré by v čase plnenia z ručenia neexistovali alebo vyplývali z iného obchodného styku medzi veriteľom a dlžníkom. Ručiteľské vyhlásenie umožňovalo veriteľovi variovať rozsah a identifikáciu pohľadávok voči dlžníkovi a tie uplatniť voči ručiteľovi, ak ich dlžník nesplní a ak spĺňali definíčné znaky a limity v ručiteľskom vyhlásení, čo žalované pohľadávky spĺňali. Podľa žalobcu variabilitu na strane veriteľa nemožno považovať za právnu zameniteľnosť, rozhodujúcim kritériom je práve určenie právneho dôvodu vzniku pohľadávky a strany veriteľa a dlžníka. Ručiteľské vyhlásenie v poslednom odseku určilo, že identifikácia zabezpečených pohľadávok, ktoré veriteľ uplatní na plnenie voči ručiteľovi, bude určená v osobitnej písomnej výzve veriteľa na plnenie ručiteľovi a preto aj námietka žalovaného, že k špecifikácii jednotlivých faktúr došlo až po vystavení ručiteľského vyhlásenia, je irelevantná, pretože tak to malo byť a tak sa to aj realizovalo. Takúto špecifikáciu pohľadávok pritom žalovaný poznal skôr ako žalobca na základe výzvy na plnenie zo strany veriteľa zo dňa 04.07.2022. Okresný súd pri posudzovaní a vyhodnotení námietky žalovaného o neurčitosti právneho úkonu správne vychádzal zo zásady priority výkladu právneho úkonu v prospech zachovania jeho platnosti. Použil aj výkladové pravidlá podľa § 266 až 268 ObZ. Pri posudzovaní obsahu právneho úkonu bolo preukázané, že účelom vystavenia ručiteľského vyhlásenia bola vôľa a úmysel tak veriteľa, ako aj ručiteľa zabezpečiť neuhradené splatné peňažné záväzky veriteľa voči dlžníkovi z dodávateľsko-odberateľských vzťahov v určitom rozsahu za určitú dobu. Svojou obranou v odvolaní žalovaný porušuje princíp zmluvnej voľnosti a ústavný princíp autonómie konania subjektov práva podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, ako aj princíp preferencie výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti.

36. Žalobca sa vyjadril aj k námietke, v ktorej žalovaný tvrdil, že okresný súd nedostatočne vyhodnotil jeho tvrdenie o tom, že veriteľ sa zapojil do procesu oddĺženia a v tej súvislosti žalobca nerešpektuje veriteľom zaužívanú obchodnú prax o dobrovoľnom neuplatňovaní úrokov z omeškania, pričom namietal záver okresného súdu, že žalovaným predložené Dohody o novácii nemali vplyv na uplatnenie nároku na príslušenstvo. Podľa žalobcu nebolo sporné, že veriteľ sa zapojil do zmluvného procesu oddĺženia v rokoch 2018 a 2019, avšak žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, že žalobou uplatnené pohľadávky mali byť zapojené do inej (neskoršej) etapy oddĺženia nemocníc, v rámci ktorého sa na príslušenstvo pohľadávok mal vzťahovať zmluvný režim vzdania sa ich uplatnenia. Teda existencia zapojenia žalobou uplatnených pohľadávok do oddĺženia nemocníc v roku 2018 a 2019 je objektívne vylúčená a preto úroky z omeškania z dlžnej istiny uplatnených pohľadávok existujú až do ich zániku splnením alebo iným spôsobom. Okresný súd preto nemohol prijať názor, že v minulosti uzavreté Dohody o novácii už zaniknutých záväzkov žalovaného ako dlžníka voči veriteľovi potvrdzujú existenciu obchodnej praxe bez uzavretia takýchto písomných dohôd k pohľadávkam uplatnených v tomto konaní, a teda bez uzavretia takýchto písomných dohôd priamo k pohľadávkam a príslušenstvu, ktoré sú predmetom konania, mal

okresný súd rozhodovať tak, akoby boli uzavreté takéto dohody, pretože by malo ísť o všeobecne známu obchodnú zvyklosť, ktorá sa mala vzťahovať aj na žalobcu, ktorý nebol účastníkom týchto záväzkových vzťahov.

37. Okresný súd preto dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam ohľadne obsahu a rozsahu, právneho dôvodu a určitosti predmetu zabezpečenia, v odvolaní žalovaný v prevažnej miere opakuje argumentáciu z konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno o svojom skutkovom tvrdení, že vymedzenie zabezpečovaných záväzkov je neurčité a že je obava o ich zameniteľnosti, neuniesol dôkazné bremeno, že uplatnené pohľadávky mali byť zapojené do inej, neskoršej etapy oddĺženia a že sa mal na príslušenstvo týchto pohľadávok vzťahovať zmluvný režim vzdania sa nároku na jeho uplatnenie.

38. Žalobca ďalej uviedol, že v konaní nebola sporná pasívna legitímácia žalovaného, nie je sporná existencia, právny základ a výška istiny uplatnených pohľadávok, nie je sporná ani skutočnosť, že sú po lehote splatnosti a žalovaným neboli uhradené. Sporné nebolo ani to, že veriteľovi žalovaného prináleží zákonný nárok aj na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a ani to, že veriteľ prijatím plnenia od žalobcu stratil práva veriteľa pohľadávok s príslušenstvom v rozsahu uvedenom v žalobe. Nie je sporný ani právny základ pre nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z omeškania z neuhradených pohľadávok.

39. K námietkam žalovaného voči aktívnej legitímácii žalobcu poukazoval žalobca na to, že sa jedná o identické námietky produkované žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa okresný súd riadne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal a vyhodnotil ich ako nedôvodné. Výhradu žalovaného o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia pre neurčitosť identifikácie právneho dôvodu považoval žalobca za nedôvodnú. Žalovaný nesprávne používa výklad pojmu „určitosť“ záväzku podľa § 303 a nasl. ObZ, kedy zamieňa odlišné právne pojmy, a to určitosť predmetu úkonu, t.j. ručenia ako vyhlásenia ručiteľa voči veriteľovi o prijatí ručenia a určitosť „predmetu zabezpečenia“, teda určitosť záväzku, ktorým má byť ručením zabezpečený. Okresný súd správne dospel k záveru, že právny úkon vystavenia ručiteľského vyhlásenia zo dňa 04.07.2022 spĺňa zákonom stanovené náležitosti „predmetu právneho úkonu“ podľa § 303 ObZ a nasl. obsahujúce vyhlásenie konkrétneho ručiteľa, že uspokojí konkrétneho veriteľa za nesplnené záväzky konkrétneho dlžníka, ak ich nesplní dlžník, a to aj v spojení s úpravou § 37 OZ. Jedná sa teda o ručenie, ktoré je ako právny inštitút nezameniteľné s iným úkonom. Ustanovenie § 303 ObZ nespája neplatnosť ručiteľského vyhlásenia s „neurčitosťou“ definície „predmetu zabezpečenia“, ale len s nedodržaním jeho písomnej formy, čo nie je prípad ručiteľského vyhlásenia. Pojem určitosť zabezpečeného záväzku zákon nedefinuje a súd mal preukázať, že ručiteľské vyhlásenie zabezpečovalo už existujúce platné splatné peňažné záväzky dlžníka (akcesorita). V bode 38. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresný súd vyhodnocoval platnosť právneho úkonu, t.j. ručiteľského vyhlásenia a v bode 39. definoval určitosť predmetu zabezpečenia vychádzajúc primárne z ručiteľského vyhlásenia a neposudzoval ho s pomocou obsahu Zmluvy o finančných službách. Okresný súd mal preto preukázať splnenie všetkých náležitostí pre platnosť formy a obsahu ručiteľského vyhlásenia podľa § 303 ObZ a § 37 OZ, mal preukázať akcesoritu, subsidiaritu a zákonnú možnosť podľa § 304 ObZ titulom ručenia zabezpečiť akýkoľvek existujúci záväzok, ako aj záväzok vzniknutý v budúcnosti s tým, že platí rozsah ručenia pre identifikáciu ručiteľským vyhlásením zabezpečených záväzkov, pričom žalobou uplatnené pohľadávky spĺňali dohodnuté definičné kritériá a znaky záväzkov dlžníka voči ručiteľovi zabezpečených ručiteľským vyhlásením zo dňa 04.07.2022 a preto je určenie právneho dôvodu zabezpečených peňažných pohľadávok v texte ručiteľského vyhlásenia titulom dodávok tovaru a služieb v určitej súhrnnej výške skutkovo aj právne vyriešené. Poukázal aj na odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý vyvrátil pôvodné závery okresného súdu v zrušenom rozhodnutí o neurčitosti vymedzenia predmetu zabezpečenia v ručiteľskom vyhlásení.

40. Žalobca nesúhlasil s námietkou žalovaného o simulácii ručiteľského vyhlásenia a jeho neplatnosti z tohto dôvodu na základe odplaty dohodnutej v Zmluve o finančných službách. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal len s tými námietkami žalovaného, ktoré boli podstatnými pre jeho meritorne rozhodnutie vo veci a preto sa touto fabulačnou námietkou v napadnutom rozhodnutí zaoberal len v nevyhnutnom rozsahu, keď v bode 38. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyhodnotil celú námietku žalovaného ako nedôvodnú, keďže dospel k záveru o tom, že prejav vôle medzi žalobcom a veriteľom bol úmysel poskytnúť ručenie. Napriek uvedenému žalobca poukazoval na skutočnosť, že existencia a obsah Zmluvy o finančných službách nemá vplyv na obsah záväzku žalobcu

z ručiteľského vyhlásenia a ani na posúdenie jeho platnosti, keď platnosť ručiteľského vyhlásenia okresný súd posudzoval ako prejudiciálnu otázku výlučne z obsahu a formy tohto úkonu žalobcu ako ručiteľa. Z obsahu Zmluvy o finančných službách pritom vyplýva, že jedinou finančnou službou bolo poskytnutie ručenia. Skutočný prejav vôle veriteľa a žalobcu ako ručiteľa je zrejmý, a to zabezpečiť splatné peňažné záväzky ručením. Z postavenia účastníkov Zmluvy o finančných službách vyplýva, že sa jedná o podnikateľov a poskytovanie finančných služieb je žalobcom vykonávané v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Dohodnutie peňažnej odplaty za poskytnutie takéhoto druhu finančnej služby vo forme prevzatia ručenia za záväzky bolo zákonom dovolené podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR (čo nie je zakázané, je dovolené). Peňažný záväzok k úhrade odplaty vznikol výlučne veriteľovi voči žalobcovi pred plnením žalobcu z ručenia. Žalovaný správne uviedol, že zákon nepodmieňuje poskytnutie ručenia za protihodnotu, avšak to ani nezakazuje ani nevylučuje. Odplata nebola predmetom ani obsahom záväzku ručiteľa z ručiteľského vyhlásenia a nemohlo ísť preto o konanie ručiteľa nad rámec § 303 a nasl. ObZ. Rámcová zmluva o finančnej službe nezakladala a nepredpokladala vznik samostatného peňažného záväzku ručiteľa voči dlžníkovi a zo Zmluvy o finančných službách nevyplyva žiadny peňažný záväzok ručiteľa voči veriteľovi, ktorý mal byť domnelým úkonom k plneniu ručiteľa simulovaný následne vystavením ručiteľského vyhlásenia. Hmotnoprávna námietka žalovaného, ktorý nebol účastníkom Zmluvy o finančných službách, je neprípustná a popiera zmluvnú autonómiu účastníkov ručiteľského vzťahu. Žalobca poukázal na posúdenie tejto otázky odvolacím súdom v bode 104. – 111. zrušujúceho rozhodnutia.

41. Žalobca sa ďalej vyjadroval k námietke žalovaného voči času vzniku omeškania dlžníka voči žalobcovi a určenia okamihu, od ktorého sa majú počítat dlžné úroky z omeškania. Zopakoval, že sa jedná o identickú námietku použitú žalovaným už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný svoju námietku odôvodňuje nesprávnou analógiou s notifikačnou povinnosťou postupcu a postupníka smerom k dlžníkovi pri postúpení pohľadávok podľa § 524 OZ a nasledujúce. Okresný súd sa s touto námietkou v napadnutom rozhodnutí nezaoberal, pretože ju nepovažoval za podstatnú pre meritorne rozhodnutie vo veci. Aplikácia primeraného ustanovenia § 365 ods. 4 a § 370 ObZ, ako aj analógia § 524 a nasl. OZ na práva a povinnosti veriteľa a ručiteľa v zmysle úpravy § 303 a nasl. ObZ sú neprípustné. Žiadna zákonná alebo zmluvná notifikačná povinnosť ručiteľa voči dlžníkovi, že za neho plnil veriteľovi a koľko, pre vznik nároku na úroky z omeškania ako nového veriteľa z titulu regresu podľa § 308 ObZ nebola preukázaná a ani nemohla byť, lebo neexistuje. Ručiteľ nemohol byť v omeškani s notifikačnou povinnosťou. Subrogácia je zákonnou cesiou a nedochádza pri nej k zmene obsahu zabezpečeného záväzku ani k zmene nároku veriteľa na príslušenstvo splatných istín pohľadávok vzniknutého plynutím času bez plnenia dlžníka na istine. Zmenou veriteľa nedochádza ex lege k pozastaveniu či prerhnutia premičania omeškania dlžníka k neuhradenej istine. Pôvodnému veriteľovi ostáva nárok na príslušenstvo do dňa plnenia ručiteľom, t.j. do 29.07.2022 a ručiteľovi vzniká tento nárok dňom nasledujúcim po dni plnenia veriteľovi za dlžníka z titulu ručenia, t.j. od 30.07.2022, tak ako od tohto dátumu žalobca nárok na úroky z omeškania aj uplatnil.

42. Žalobca sa ďalej vyjadroval k tvrdeniu žalovaného o absencii nároku žalobcu na úroky z omeškania z dôvodu záverov uvedených v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 20Bdo/73/2022 zo dňa 31.01.2024. Takúto námietku považoval žalobca za nedôvodnú, ktorú správne posúdil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, keď dospel k záveru, že žalobcom predložené Dohody o nováciách z roku 2018 a 2019 nemali žiaden vplyv na uplatnenie nároku na príslušenstvo z pohľadávok, ktoré sú predmetom tohto konania, keďže v čase uzavretia žalovaným predložených Dohôd o novácii tieto pohľadávky ešte neexistovali. Aj na základe žalovaným predložených mandátnych zmlúv vyplýva, že proces oddĺženia je postavený na princípe dobrovoľnosti a pokiaľ sa do neho veriteľa nezapoja, nedochádza k zmene alebo zániku splatných záväzkov ani čo do rozsahu istiny a ani príslušenstva. Tvrdenie žalovaného, že pôvodný veriteľ si neuplatňoval úroky z omeškania voči nemu a že sa jednalo o obchodnú zvyklosť, žalovaný nepreukázal. Podľa žalobcu, ak by si aj pôvodný veriteľ neuplatňoval úroky z omeškania, ide o jeho právo, avšak ak z akéhokoľvek dôvodu by k uplatneniu tohto nároku pristúpil iný subjekt, ktorý vstúpil do práv a povinností pôvodného veriteľa, nemožno to považovať za porušenie obchodných zvyklostí. Obchodná zvyklosť pritom nemôže nahradiť alebo negovať kogentné ustanovenie zákona (§ 369, § 369d) a ani nemôže byť s nimi v rozpore (§ 264 ods. 1 a 2 ObZ) aj keby bolo jej uplatnenie v obchodnom styku preukázané. Súd by preto na takúto zvyklosť nemohol prihliadnuť. O tejto argumentácii žalovaného odvolávajúci sa na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR už opakovane rozhodovali všeobecné súdy a neuznali argumentáciu žalovaného sui generis vo vzťahu

k ním tvrdenej obchodnej zvyklosti o neuplatňovaní úrokov z omeškania, keďže obchodná zvykosť sa môže týkať len žalovaného a jeho pôvodného veriteľa a neprechádza regresom na ručiteľa.

43. Podľa žalobcu je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne, ručiteľské vyhlásenie je platné, určité, prejav vôle ručiteľa a veriteľa bol zrejmý, a to zabezpečiť splatné peňažné záväzky, okresný súd správne vymedzil predmet zabezpečenia, existencia obsahu Zmluvy o finančných službách a odplata za vystavenie ručiteľského vyhlásenia nemá vplyv na obsah záväzku žalobcu z ručiteľského vyhlásenia ani na neplatnosť ručiteľského vyhlásenia. Námietka žalovaného o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaným nie je prípustná, keďže nie je účastníkom tohto vzťahu, právne postavenie žalovaného ako dlžníka pri úhrade istiny pohľadávok a ich príslušenstva nebolo neisté, ručenie bolo nutné k tomu, aby vznikol peňažný záväzok žalobcu na plnenie voči veriteľovi namiesto dlžníka s následkom regresu a vstupu žalobcu do práv veriteľa. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

44. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379, § 380 CSP v senáte bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

45. Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 1.287.401,57 Eur s príslušenstvom z dôvodu zákonnej cesie (subrogácie), t.j. nadobudnutia práv veriteľa žalobcom voči žalovanému, keď na základe ručiteľského vyhlásenia zo dňa 04.07.2022 žalobca za žalovaného ako dlžníka v prospech veriteľa uhradil záväzok žalovaného v rozsahu uplatnenej istiny. Po pripustení zmeny žaloby sa žalobca eventuálne domáhal zaplatenia uvedenej sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za predpokladu posúdenia ručiteľského vyhlásenia za neplatné.

46. Z obsahu spisu a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný namietal neplatnosť ručiteľského vyhlásenia z dôvodu neurčitosti vymedzenia záväzkov, ktoré mali byť zabezpečené ručiteľským vyhlásením žalobcu, namietal simuláciu právneho úkonu, keď ručiteľské vyhlásenie, ktoré bolo vystavené za odplatu, malo zastierať iný právny úkon v zmysle Zmluvy o finančných službách. Pôvodne namietal výšku a spôsob uplatnenia paušálnej náhrady nákladov za uplatnenie pohľadávky. Ďalej namietal okamih vzniku nároku žalobcu na úroky z omeškania, ktorý mohol nastať od momentu, v ktorom žalobca poskytne plnenie za dlžníka veriteľovi, najskôr však od momentu, kedy túto skutočnosť dlžníkovi oznámi pôvodný veriteľ alebo preukáže ručiteľ. Namietal aj uplatnenie nároku na úroky z omeškania v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, pretože napriek ním tvrdenej zaužívanej obchodnej zvyklosti medzi žalovaným a jeho pôvodným veriteľom o neuplatňovaní úrokov z omeškania zo strany pôvodného veriteľa, žalobca si tento nárok uplatnil, a to napriek tomu, že žalovaný, ako aj pôvodný veriteľ, boli účastníkmi procesu oddlženia v roku 2018 a 2019, v rámci ktorého na základe Dohôd o nováciách bolo potvrdené, že sa pôvodný veriteľ vzdáva nároku na úroky z omeškania.

47. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd pôvodne žalobu zamietal z dôvodu neurčitosti vymedzenia predmetu zabezpečenia, t.j. neurčitosti záväzkov, ktoré mali byť zabezpečené ručením pre ich možnú zameniteľnosť, ďalej z dôvodu neplatnosti ručenia pre rozpor so zákonom a obchádzanie zákona, vzhľadom na dohodnutú odplatu za poskytnuté ručenie v zmysle Zmluvy o poskytovaní finančných služieb, čo je v rozpore s kogentnou úpravou o ručení podľa § 303 ObZ, ako aj z dôvodu absencie vážnosti vôle vo vzťahu k ručeniu, ktorým mal byť zastretý iný právny úkon.

48. Na základe odvolania žalovaného odvolací súd pôvodné rozhodnutie okresného súdu zrušil. Po zrušení veci okresný súd napadnutým rozhodnutím žalobe vyhovel, pričom mal preukázanú platnosť ručiteľského vyhlásenia, určitosť vymedzenia záväzkov ako predmetu zabezpečenia určením veriteľa, ručiteľa, dlžníka, určením právneho dôvodu, finančného limitu a doby trvania ručenia. Zároveň mal preukázanú existenciu vôle medzi veriteľom a dlžníkom zabezpečiť ručením splatné pohľadávky veriteľa voči žalovanému ako dlžníkovi. Okresný súd neprihliadol na tvrdenie žalovaného o aplikácii záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 20Bdo/73/2022 vzhľadom k tomu, že v konaní nebol preukázaný vplyv dohôd o novácii záväzkov uzavretých pôvodným veriteľom, keďže sa týkali záväzkov, ktoré vznikli do doby podpísania dohôd v roku 2018 a 2019, pričom žalobou uplatnené pohľadávky

boli splatné v období neskoršom, t.j. v roku 2021 a 2022. Ani jedna zo žalovaných predložených dohôd o novácii preto nemá vplyv na úroky z omeškania uplatnené žalobcom v tomto konaní.

49. Podľa § 261 ods. 7 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „ObZ“) touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom.

50. Podľa § 266 ods. 1 ObZ prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

51. Podľa § 266 ods. 2 ObZ v prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá.

52. Podľa § 266 ods. 3 ObZ pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.

53. Podľa § 269 ods. 2 ObZ účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

54. Podľa § 303 ObZ kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

55. Podľa § 308 ObZ ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa a je oprávnený požadovať všetky doklady a pomôcky, ktoré má veriteľ a ktoré sú potrebné na uplatnenie nároku voči dlžníkovi.

56. Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „OZ“) prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejsť.

57. Podľa § 35 ods. 2 OZ právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

58. Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

59. Podľa § 39 ods. 1 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

60. Podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

61. Podľa § 41a ods. 1 OZ, ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby.

62. Podľa § 41a ods. 2 OZ, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovoľávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

63. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní.

64. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu a vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd dostatočne zistil skutkový stav v miere postačujúcej na rozhodnutie vo veci, pričom zistený skutkový stav správne vyhodnotil, keď vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. V konaní súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje a na podporu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vzhľadom na dôvody odvolania dodáva nasledovné.

65. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, ktorý bol postačujúci na rozhodnutie o nároku žalobcu a o procesnej obrane žalovaného.

66. Okresný súd podľa § 261 ods. 7 ObZ správne posúdil vzťah medzi stranami sporu ako obchodnoprávny, vzhľadom na obchodnozväzkové vzťahy medzi žalovaným a jeho pôvodným veriteľom spoločnosti MEDICAL GROUP SK, a. s. pri dodávke tovaru a služieb. Okresný súd správne posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným z titulu subrogácie podľa § 308 ObZ, t.j. z dôvodu, že žalobca nadobudol práva veriteľa voči žalovanému ako dlžníkovi na základe plnenia žalobcu ako ručiteľa veriteľovi žalovaného, keď sa žalobca na základe ručiteľského vyhlásenia zo dňa 04.07.2022 zaviazal namiesto žalovaného uhradiť záväzky, ktoré žalovaný neuhradil svojmu veriteľovi ani na základe výzvy. Okresný súd správne vyhodnotil existenciu a platnosť ručiteľského vyhlásenia žalobcu zo dňa 04.07.2022, ktoré spĺňa zákonné náležitosti pre vznik tohto zabezpečovacieho inštitútu na základe jednostranného prejavu vôle žalobcu ako ručiteľa vo vzťahu k veriteľovi žalovaného - spoločnosti MEDICAL GROUP SK, a. s. Veriteľ žalovaného ako dlžníka akceptoval uvedené ručiteľské vyhlásenie, pričom akceptácia tohto ručiteľského vyhlásenia veriteľom žalovaného sporná nebola. Odvolací súd konštatuje, že na platný vznik ručiteľského záväzku vyžaduje ustanovenie § 303 a nasl. ObZ písomnú formu ručiteľského vyhlásenia, ako aj určitosť zabezpečovaného záväzku (Patakyová a kol.: Obchodný zákonník, Veľké komentáre, C. H. BECK, 2022, str. 1272) takou jeho špecifikáciou čo do rozsahu, výšky, obsahu konkrétnych práv a povinností, ako aj právneho titulu, aby nebol zameniteľný s iným záväzkom. Implicitnou súčasťou určitosti ručiteľského vyhlásenia ako právneho úkonu je vo vzťahu k požiadavke na určitosť vymedzeného zabezpečovaného záväzku aj identifikácia subjektov, t.j. ručiteľa, veriteľa a dlžníka. Ďalším nevyhnutným predpokladom pre platnosť ručiteľského vyhlásenia je aj nepochybne prejavovaná vôľa ručiteľa uspokojiť záväzok veriteľa v prípade nesplnenia určitého záväzku dlžníka. Okresný súd dospel k záveru, že ručiteľské vyhlásenie je platné a odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

67. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom okresného súdu, že v konaní bolo preukázané, že prejav vôle účastníkov ručiteľského vzťahu, ktorým je veriteľ a žalobca ako ručiteľ, bol úmysel zabezpečiť splatné peňažné záväzky veriteľa voči dlžníkovi vystavením ručiteľského vyhlásenia za podmienok podľa zákona a Zmluvy o poskytovaní finančných služieb. Teda, že vôľou bolo zabezpečiť pohľadávky veriteľa voči žalovanému ručením žalobcu. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom okresného súdu o vzniku nároku žalobcu na úroky z omeškania a na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Na podporu správnosti týchto záverov vzhľadom na odvolacie dôvody udáva odvolací súd nasledovné.

68. Na prvom mieste, ako v konaní pred súdom prvej inštancie, tak aj v odvolaní žalovaný namietal neplatnosť ručiteľského vyhlásenia z dôvodu neurčitosti zabezpečovaného záväzku uvedeného v ručiteľskom vyhlásení zo dňa 04.07.2022 pre jeho možnú zameniteľnosť. Okresný súd na túto výhradu neprihliadol a s poukázaním na závery odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že v ručiteľskom vyhlásení bol dostatočne identifikovaný právny dôvod vzniku zabezpečovaných záväzkov, ich rozsah, účastníci ručiteľského záväzku, ako aj dlžník, finančný limit ručenia a doba trvania ručenia 12 mesiacov od vystavenia ručiteľskej listiny. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd postupoval v zmysle pokynov odvolacieho súdu so zdôraznením princípu priority výkladu právneho úkonu v prospech zachovania jeho platnosti v záujme zachovania právnej istoty dotknutých strán právneho vzťahu. Ako už uviedol odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí výklad práva pri priznávaní súdnej ochrany má plniť korekčnú a preventívnu funkciu, a to voči takým právnym úkonom súkromnoprávnej povahy, ktoré by vzhľadom na všeobecne akceptovateľné morálne, mravné, etické hodnoty nespravodlivo zvýhodňovali alebo znevýhodňovali niektorú stranu zmluvného vzťahu (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.

zn. III. ÚS 48/2012). Uprednostňovanie výkladu smerujúceho k neplatnosti zmluvy pred výkladom zakladajúcim jej platnosť nie je ústavne konformné, ako to vyplýva napr. z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/07, I. ÚS 243/07. Okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí týmito princípmi riadil.

69. Ručiteľský záväzok znamená zabezpečenie a zvýhodnenie postavenia veriteľa spočívajúce v posilnení jeho právnej istoty, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy dlžníkom nastúpi na úhradu nesplneného záväzku ručiteľ, ktorý sa na splnenie tejto povinnosti za dlžníka zaviazal. Predmetom posúdenia námietok žalovaného bolo to, či v ručiteľskom vyhlásení špecifikovaný záväzok žalovaného ako dlžníka voči jeho veriteľovi MEDICAL GROUP SK, a.s. je tak dostatočne určitý a vymedzený, ktorý spĺňa požiadavku nezameniteľnosti s iným záväzkom ako predpokladu platnosti ručiteľského vyhlásenia ako jednostranného právneho úkonu. Odvolací súd konštatuje, že záväzok, ktorý podliehal ručeniu na základe ručiteľského vyhlásenia žalovaného zo dňa 04.07.2022, bol vymedzený viacerými faktormi. Na prvom mieste bol záväzok určený subjektami dlžníka, veriteľa a ručiteľa, t.j. určením dlžníka, ktorým je žalovaný, veriteľa, ktorým bola spoločnosť MEDICAL GROUP SK, a.s. a ručiteľa, t.j. žalobcu. Táto skutočnosť sporná nebola. Ďalším určujúcim faktorom pri vymedzení zabezpečovaného záväzku bol obsah plnenia, keďže ručením je možné zabezpečiť nielen peňažný záväzok, ale aj iný záväzok (nepeňažný). Z jednoznačného znenia ručiteľskej listiny vyplýva, že sa jedná o zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka voči jeho veriteľovi. Ďalším určujúcim faktorom pri vymedzení zabezpečovaného záväzku je právny dôvod záväzkov, ktoré spadali pod zabezpečenie ručením. Tento právny dôvod bol vymedzený tak, že sa jedná o záväzky medzi konkrétne určeným dlžníkom a veriteľom na základe dodania tovaru a služieb. Takýmto vymedzením plnenia záväzku bol určený aj právny dôvod tých záväzkov medzi konkrétne určeným veriteľom a dlžníkom, ktorý spadal do zabezpečenia, tzn. žiadny iný záväzok z iného titulu ako dodávka tovaru a služieb zabezpečeniu nepodliehal. Zároveň bol vymedzený záväzok, ktorý podliehal ručeniu, aj finančným limitom, a to do výšky 1.570.000,- Eur istiny. Znamená to, že určením veriteľa, dlžníka, ako aj ručiteľa, vymedzením druhu plnenia, t.j. peňažného záväzku, vymedzením právneho dôvodu, t.j. dodávka tovaru a služieb, ako aj finančného limitu a doby trvania ručenia, bol vymedzený podľa správneho záveru okresného súdu v dostatočne určitej miere akýkoľvek záväzok medzi žalovaným a jeho veriteľom, ktorý podliehal ručeniu žalobcu. Ako už uviedol odvolací súd aj v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 43Cob/178/2023, z uvedeného ručiteľského vyhlásenia teda vyplýva vymedzenie subjektov ručiteľského vzťahu, t.j. veriteľa, dlžníka, ručiteľa, vyplýva z neho druh plnenia, a to peňažné plnenie, vyplýva z neho právny dôvod plnenia, ktorý je vymedzený spôsobom a druhom plnenia (na základe dodania tovaru a služieb), finančný limit takto vymedzeného druhu a obsahu plnenia 1.570.000,- Eur, ako aj doba trvania ručiteľského vzťahu.

70. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že uvedené vymedzenie záväzkov je neurčité a jednotlivé záväzky je možné ľubovoľne meniť, pričom nebolo sporné, že okrem záväzkov, ktoré vyplývajú z faktúr a ktoré sú predmetom žalobcom uplatneného nároku, existovali aj ďalšie faktúry, ktoré nie sú predmetom žaloby. Poukazoval aj na to, že kritérium určitosti musí zodpovedať objektívnemu vymedzeniu tak, aby bol tento záväzok rozpoznateľný nielen medzi stranami sporu, ale aj treťou stranou.

71. Odvolací súd konštatuje, že nie je zrejmé, zameniteľnosť s akým záväzkom pripadá do úvahy na základe vymedzených kritérií tých záväzkov, ktoré majú byť podľa ručiteľského vyhlásenia predmetom zabezpečenia na základe ručenia žalobcu. Žalovaný neuviedol, či táto zameniteľnosť vyplýva z vymedzenia dlžníka a veriteľa, či zameniteľnosť vyplýva z iného druhu plnenia alebo zo sumy neuhradeného záväzku. Nesplnenie ktoréhokoľvek z takto vymedzených znakov záväzku, ktorý je určený na zabezpečenie vo forme ručenia, znamená, že nie je zabezpečený ručením. Teda záväzok nespĺňajúci čo i len jedno kritérium uvedené v ručiteľskej listine (určenie subjektov dlžníka, veriteľa, ručiteľa, druhu plnenia, t.j. peňažný záväzok, predmetu plnenia, t.j. právny dôvod - dodávka tovaru a služieb, max. výšky zabezpečených záväzkov) nie je zabezpečený ručením.

72. Tvrdenie žalovaného, že okrem záväzkov, ktoré sú predmetom uplatnenia zo strany žalobcu, existovali aj iné nároky, ktoré nie sú uplatnené v konaní, nie je dôkazom o neurčitosti vymedzenia zabezpečovaného záväzku, ale je prejavom práva veriteľa uplatniť rozsah ručenia. Zameniteľnosť záväzkov nie je možné zamieňať s dohodnutým spôsobom a rozsahom zabezpečenia (1.570.000,-Eur) v spojení s určením právneho dôvodu zabezpečených záväzkov (dodanie tovaru a služieb) a dobou trvania ručenia (12 mesiacov od vystavenia ručiteľskej listiny). Ako už bolo uvedené v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu do dohodnutej sumy istiny 1.570.000,- Eur, pokiaľ ide o záväzky vymedzené z titulu dodania tovaru a služieb počas trvania ručenia, ide o záväzky na úhradu ktorých sa

žalobca ako ručiteľ v prospech veriteľa žalovaného zaviazal. Takto dohodnutý režim ručenia zodpovedal existujúcemu zmluvnému vzťahu, a to opakovaným dodávkam vo väčšom množstve tovaru a služieb od veriteľa v prospech žalovaného, a teda priamo predpokladá možnosť dopĺňania konkrétnych záväzkov z takéhoto vzťahu pod ručenie, na ktoré sa žalobca zaviazal. Nejedná sa však o zameniteľnosť záväzku, ktorú žalovaný ani neidentifikoval vo vzťahu k akémukoľvek kritériu uvedenému v ručiteľskom vyhlásení, ale naopak o spôsob naplnenia ručiteľského vzťahu počas jeho trvania. Ako už bolo odvolacím súdom uvedené v zrušujúcom rozhodnutí, mohla by vzniknúť pochybnosť len o tom, či konkrétny záväzok uhradený žalobcom z titulu ručenia, spadá pod jeho vymedzenie v ručiteľskom vyhlásení, čo však nemá vplyv na určitosť vymedzenia zabezpečeného záväzku v ručiteľskom vyhlásení, ale len na posúdenie, či konkrétny záväzok spĺňa dohodnuté podmienky podľa ručiteľského vyhlásenia.

73. Podľa odvolacieho súdu preto spôsob určenia zabezpečovaných záväzkov finančným limitom a právnym dôvodom záväzkov počas konkrétne trvajúceho obdobia predstavuje dostatočne určité vymedzenie zabezpečeného záväzku rešpektujúc tým prebiehajúce v tom čase aktuálne obchodné vzťahy medzi žalovaným a jeho veriteľom a v čase meniace sa záväzky a hodnoty týchto záväzkov. Práve takýto v čase meniaci sa vývoj záväzkových vzťahov medzi veriteľom a žalovaným odráža aj spôsob určenia zabezpečeného záväzku vyššie uvedenými kritériami, pričom právo na uplatnenie rozsahu ručiteľského záväzku bolo na veriteľovi podľa posledného odseku ručiteľského vyhlásenia.

74. Z ručiteľského záväzku ručiteľa voči veriteľovi vyplýva, že veriteľ nie je povinný využiť zabezpečenie záväzku v celom rozsahu, ale je na jeho vôli, v akom rozsahu uplatní voči ručiteľovi právo na plnenie namiesto dlžníka. Argument žalovaného, že existovali aj iné záväzky, ktoré nie sú predmetom žaloby, nie je potvrdením neurčitosti vymedzenia záväzkov, ale je prejavom vôle veriteľa uplatniť rozsah ručenia voči ručiteľovi tak, ako to uzná za vhodné. Ako správne uviedol aj okresný súd, z obsahu ručiteľskej listiny vyplýva, že sa malo jednať o ručenie splatných záväzkov. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne posúdil obsah ručiteľského vyhlásenia pri použití výkladových pravidiel podľa § 266 ods. 1 ObZ, a to podľa úmyslu konajúcej osoby, keď účastníkom ručenia, t.j. ručiteľovi a veriteľovi bolo známe vymedzenie ručenia čo do rozsahu, ako aj právneho dôvodu zabezpečovaných záväzkov. Okrem použitia výkladového pravidla preferujúceho úmysel konajúcej osoby, sa na druhom mieste pri výklade prejavu vôle aplikuje objektivizujúci prvok, t.j. výkladové pravidlo podľa významu použitých pojmov. V ručiteľskom vyhlásení je jednoznačne v poslednom bode uvedené, že ručiteľ poskytne veriteľovi plnenie záväzkov, ktoré dlžník nespĺnil na základe písomnej výzvy veriteľa doručenej ručiteľovi. Znamená to, že po dobu trvania ručenia ručiteľ ručí za tie záväzky, ktoré žalovaný nespĺnil, čo predpokladá, že nastala doba ich splatnosti, keďže po uplynutí doby splatnosti vzniká povinnosť splnenia tohto záväzku zo strany dlžníka. Vymedzením zabezpečovaných záväzkov osobami dlžníka a veriteľa, právneho dôvodu týchto záväzkov (na základe dodávky tovaru a služieb), ako aj finančného limitu a doby trvania ručenia, v spojení s povinnosťou žalobcu ako ručiteľa uhradiť tie záväzky, na ktoré ho vyzve veriteľ, znamená dostatočné určenie zabezpečovaných záväzkov uvedenými identifikujúcimi znakmi. Uplatnenie práva na konkrétne plnenie z ručenia na základe výzvy veriteľa voči ručiteľovi, je prejavom práva veriteľa uplatniť konkrétny rozsah ručenia vymedzený faktormi dlžníka a veriteľa, právnym dôvodom a finančným limitom. Ako už bolo uvedené v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, akýkoľvek záväzok spĺňajúci dohodnuté kritériá v ručiteľskom vyhlásení (osoby dlžníka a veriteľa, právny dôvod záväzku – dodávka tovaru a služieb), pokiaľ bude veriteľom uplatnený voči dlžníkovi v rámci dohodnutého finančného limitu a počas doby trvania ručenia, spĺňa podmienky jeho zabezpečenia podľa ručiteľského vyhlásenia. Aj pri posudzovaní, či konkrétne faktúry uplatnené v tomto konaní žalobcom spĺňajú podmienku vymedzenia zabezpečených záväzkov v ručiteľskej listine, dospel odvolací súd k záveru, že vymedzenie zabezpečovaných záväzkov v ručiteľskom vyhlásení je dostatočne určité. Žalovaný netvrdil, že by čo o len jedna zo žalobcom uplatnených faktúr v tomto konaní nespĺňala kritériá vymedzenia zabezpečeného záväzku podľa ručiteľskej listiny. Teda v konaní nebolo zo strany žalovaného sporné, že konkrétne záväzky z faktúr uhradených žalobcom ako ručiteľom spĺňajú kritériá určenia záväzkov podliehajúcich pod ručiteľský záväzok. Podľa odvolacieho súdu aj táto skutočnosť potvrdzuje správny záver okresného súdu o dostatočnom určení zabezpečeného záväzku v ručiteľskej listine. Odvolací súd preto na túto výhradu žalovaného neprihliadol.

75. Žalovaný v odvolaní namietal absenciu vážnosti vôle pri ručiteľskom vyhlásení žalobcu, keď tvrdil, že ručiteľským vyhlásením bol zastretý iný právny úkon, a to Zmluva o poskytovaní finančných služieb, v rámci ktorej bola dohodnutá odmena, ktorú mal veriteľ zaplatiť žalobcovi za poskytovanie finančných služieb. Žalovaný namietal, že okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí touto procesnou obranou

žalovaného vôbec nezaoberal, t.j. v odôvodnení absentuje vysporiadanie sa s ňou a zároveň namieta neplatnosť ručiteľského vyhlásenia z dôvodu absencie vážnosti vôle, vzhľadom na simulovaný právny úkon, ktorým sa mal zastrieť iný právny úkon a preto platí tento iný úkon, a to Zmluva o poskytovaní finančných služieb. S týmito tvrdeniami sa odvolací súd nestotožnil.

76. K absencii odôvodnenia odvolací súd zdôrazňuje, že okresný súd v bode 38. na strane 10 v druhom odseku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dospel k jednoznačnému záveru, že v konaní bolo preukázané, že prejav vôle účastníkov ručiteľského vyhlásenia, t.j. veriteľa a žalobcu ako ručiteľa, bol úmysel zabezpečiť vtedy splatné peňažné záväzky veriteľa voči dlžníkovi vystavením ručiteľského vyhlásenia za podmienok stanovených zákonom a Zmluvou o poskytovaní finančných služieb.

77. Hoci stručne, ale zrozumiteľne a jasne dal okresný súd žalovanému odpoveď na jeho tvrdenie o absencii vážnosti vôle vo vzťahu k ručiteľskému vyhláseniu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že bola preukázaná vôľa účastníkov ručiteľského vzťahu, veriteľa a žalobcu ako ručiteľa, zabezpečiť ručením splatné záväzky veriteľa voči žalovanému ako dlžníkovi vystavením ručiteľského vyhlásenia. Odvolací súd preto neprihliadol na námietku o absencii odôvodnenia, pretože týmto záverom dal okresný súd žalovanému odpoveď na jeho tvrdenia o absencii vážnosti vôle vo vzťahu k ručiteľskému vyhláseniu, keď dospel k záveru, že úmyslom, ako žalobcu, tak aj veriteľa, bolo práve zabezpečenie záväzkov veriteľa voči dlžníkovi ručením. Námietka chýbajúceho odôvodnenia k tvrdeniu žalovaného o absencii vôle k ručiteľskému vyhláseniu preto nezodpovedá obsahu napadnutého rozhodnutia.

78. Nad rámec správnosti tohto záveru okresného súdu odvolací súd konštatuje, že predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie konkrétnej sumy voči žalovanému z titulu plnenia poskytnutého žalobcom ako ručiteľom v prospech veriteľa žalovaného, t.j. na základe nadobudnutia práv veriteľa žalobcom ako ručiteľom podľa § 308 ObZ. Okresný súd správne v napadnutom rozhodnutí posudzoval nárok žalobcu na základe ručiteľského vyhlásenia zo dňa 04.07.2022, ktoré spĺňa zákonné náležitosti pre vznik ručiteľského záväzku žalobcu voči veriteľovi žalovaného. Podľa odvolacieho súdu je potom nadbytočné zaoberať sa tvrdeniami žalovaného o povahe a účinkoch Zmluvy o poskytovaní finančných služieb. Pokiaľ na základe ručiteľského vyhlásenia správne dospel okresný súd k záveru o vzniku ručiteľského vzťahu a správne konštatoval plnenie žalobcu ako ručiteľa v prospech veriteľa, potom nemal dôvod zaoberať sa tvrdeniami žalovaného o Zmluve o poskytovaní finančných služieb, keďže ručiteľský záväzok, na základe ktorého bol uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému, vznikol na základe platného ručiteľského vyhlásenia zo dňa 04.07.2022, plnenie z neho žalobcom v prospech veriteľa bolo preukázané a bolo preukázané aj uplatnenie tohto nároku žalobcom voči žalovanému.

79. Nad rámec správnosti záverov okresného súdu, ktorý ručiteľské vyhlásenie zo dňa 04.07.2022 posúdil ako platný právny úkon zakladajúci vzťah ručenia, odvolací súd pripomína, ako už uviedol v zrušujúcom rozhodnutí, že aj z čl. II, III Zmluvy o poskytnutí finančných služieb vyplýva, že jediným druhom poskytnutia „finančnej služby“ je prevzatie ručenia zo strany žalobcu a splnenie záväzkov dlžníka (žalovaného) voči veriteľovi, čo bolo aj splnené vystavením ručiteľského vyhlásenia a poskytnutím plnenia žalobcom za žalovaného. Teda bez existencie ručenia, by nebol naplnený účel Zmluvy o poskytnutí finančnej služby. Podľa odvolacieho súdu preto ručenie prevzaté žalobcom na základe ručiteľského vyhlásenia nie je simulovaným právnym úkonom, ale naplnením účelu Zmluvy o poskytnutí finančných služieb ako nepomenovanej zmluvy podľa § 269 ods. 2 ObZ, pričom Zmluva o poskytnutí finančných služieb nenahrádza ručenie ani nemôže bez neho existovať. Naopak, platné prevzatie ručiteľského záväzku je naplnením tohto zmluvného vzťahu medzi žalobcom a veriteľom dlžníka. Odvolací súd nedospel k záveru o simulácii ručiteľského vyhlásenia, pretože naopak, ručenie, ktorého posúdenie je predmetom tohto konania, bolo naplnením Zmluvy o poskytovaní finančných služieb.

80. Žalovaný namieta odplatu za poskytnutie ručenia, čo má byť v rozpore s kogentnou úpravou § 303 a nasl. ObZ, keď ručenie nie je podmienené odplatou a odmena za poskytnutie ručenia je nad rámec kogentnej úpravy tohto právneho inštitútu. Ako už bolo uvedené v zrušujúcom rozhodnutí, dohoda o odplate nie je obsiahnutá v ručiteľskom vyhlásení a podľa odvolacieho súdu nemá vplyv na posúdenie platnosti ručiteľského vyhlásenia ako samostatného právneho úkonu žalobcu akceptovaného veriteľom. Napriek tomu odvolací súd dodáva, že pri posudzovaní dohody o odplate (nachádzajúcej sa v samostatnom právnom úkone odlišnom od ručiteľského vyhlásenia) za poskytnutie ručenia je nutné vysporiadať sa s otázkou, či by takáto dohoda mala za následok neplatnosť celého právneho

úkonu ručiteľského vyhlásenia alebo len dohody o odplate. Odvolací súd zdôrazňuje, že prejavom princípu výkladu právnych úkonov v prospech ich platnosti pred ich neplatnosťou je okrem iného aj ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatná len táto časť, pokiaľ ju možno oddeliť od ostatného obsahu. Pokiaľ by aj zodpovedalo právnej úprave tvrdenie žalovaného, že dojednanie odplaty za poskytnutie ručenia je absolútne neplatné, neznamená to neplatnosť ručiteľského vyhlásenia ako celku a samostatného právneho úkonu žalobcu. Pri teste platnosti právneho úkonu, t.j. či by ručenie na základe ručiteľského vyhlásenia obstálo samo o sebe bez toho, aby bola zaň dohodnutá odplata (a to dokonca v inom právnom úkone - v Zmluve o poskytnutí finančných služieb), odpoveďou je, že ručenie bez dohodnutej odplaty na základe ručiteľského vyhlásenia obstojí, spĺňa všetky náležitosti pre vznik ručiteľského záväzku a preto tvrdenie žalovaného o neplatnosti ručenia z dôvodu dohody o odplate za jeho poskytnutie je irelevantné a nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a záverov okresného súdu o platnosti ručiteľského vyhlásenia, napriek tomu, že okresný súd sa otázke odplaty za poskytnutie ručenia z hľadiska platnosti právneho úkonu nevenoval.

81. Odvolací súd teda zdôrazňuje, že tvrdenia žalovaného o neplatnosti ručiteľského vyhlásenia z tohto dôvodu (dojednanie odplaty za ručenie) je irelevantné, a to hlavne z dôvodu, že aj keby bolo toto čiastkové dojednanie neplatné, nemá to vplyv na samotný ručiteľský záväzok podľa ručiteľského vyhlásenia zo dňa 04.07.2022.

82. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle ktorej, ak je predmetom súdneho konania neplatnosť viacerých na seba naviazujúcich úkonov, dôvody neplatnosti treba zisťovať u každého z nich samostatne (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/49/97 zo dňa 30.10.1997 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR pod č. R 86/1998). Znamená to, že platnosť alebo neplatnosť právneho úkonu posudzuje konajúci súd vždy individuálne vo vzťahu ku každému konkrétnemu právnomu úkonu, ktorý je predmetom súdneho konania aj v rámci prejudiciálneho skúmania. V zmysle vyššie uvedeného potom platí, že ak by aj dojednanie o odplate za poskytnutie ručenia uvedené v Zmluve o poskytovaní finančných služieb bolo neplatné, potom táto skutočnosť sama o sebe nespôsobuje neplatnosť ručiteľského vyhlásenia, ktoré ako samostatný právny úkon samo o sebe obstojí pri posudzovaní jeho platnosti z hľadiska určitosti, prejavu vôle, ako aj jeho dovolenosti.

83. Nad rámec uvedeného však odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný poukazoval na neplatnosť ručenia z dôvodu dohodnutej odplaty za jeho poskytnutie tvrdiac, že odplata bola dohodnutá nad rámec kogentného vymedzenia ručiteľského záväzku podľa § 303 ObZ. Podľa odvolacieho sám žalovaný dal odpoveď na dovolenosť odplaty za poskytnutie ručenia, keď správne konštatoval, že sa jedná o plnenie dohodnuté medzi veriteľom a žalobcom ako ručiteľom nad rámec ust. § 303 ObZ. Kogentnosť vymedzenia ručiteľského záväzku podľa § 303 ObZ spočíva v jeho obsahovom vymedzení, z ktorého musí vyplývať vyhlásenie ručiteľa, že uspokojí veriteľa, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok a stáva sa tak dlžníkovým ručiteľom. Ručiteľské vyhlásenie túto kogentnú náležitosť obsahového vymedzenia ručenia nepochybne spĺňa. Posudzujúc individuálne okolnosti prejednávanej veci, ak si zmluvné strany, t.j. žalobca a veriteľ dohodli za poskytnutie ručenia odplatu, ktorá nemá vplyv na rozsah povinností žalovaného ako dlžníka voči veriteľovi, podľa odvolacieho súdu sa nejedná o nedovolené konanie spôsobujúce neplatnosť ručiteľského vyhlásenia podľa § 39 OZ z dôvodu jeho rozporu so zákonom alebo pre obchádzanie zákona a nie je v rozpore s § 303 ObZ. Podľa odvolacieho súdu obchádzanie zákona alebo rozpor so zákonom z dohody o odplate za ručenie nevyplýva, vychádzajúc z autonómnosti vôle zmluvných strán v súkromnoprávnej sfére podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy napĺňajúc tým princíp „čo nie je zakázané, to je dovolené“. Keďže ručiteľské vyhlásenie zo dňa 04.07.2022 spĺňa obsahové vymedzenie ručenia, potom podľa odvolacieho súdu nie je možné v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci zakázať účastníkom súkromnoprávnym, v danom prípade obchodno-záväzkových vzťahov, aby si aj nad rámec obsahového vymedzenia ručenia dohodli za jeho poskytnutie odmenu, pokiaľ sa jedná o činnosť vykonávanú zo strany žalobcu v rámci jeho predmetu podnikania, a to vo vzťahu k rizikovým dlžníkom, ktorí opakovane a v značnom rozsahu neplnia v lehote splatnosti svoje zmluvné záväzky a teda poskytnutím ručenia žalobca preberá na seba riziko následného reálneho vymoženého plnenia voči dlžníkovi veriteľa, pričom v konečnom dôsledku práve prevzatie tohto rizika je „reparované“ dohodnutou odmenou s veriteľom dlžníka. Odvolací súd preto v prejednávanej veci neprihliadol na tvrdenie žalovaného o neplatnosti ručenia z dôvodu obchádzania

zákona a pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu dojednania odmeny za poskytnutie ručenia.

84. Žalovaný v odvolaní nesúhlasil so záverom Okresného súdu, podľa ktorého žalovanému ako dlžníkovi neprináleží námietka platnosti či neplatnosti ručiteľského vyhlásenia, nakoľko nie je účastníkom právneho vzťahu založeného ručiteľským vyhlásením. Z povahy absolútnej neplatnosti právneho úkonu, ktorú žalovaný namietal, vyplýva, že pôsobí voči všetkým a absolútne neplatný právny úkon nevyvoláva žiadne právne účinky. Podľa odvolacieho súdu preto žalovanému v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci nemožno uprieť v rámci prostriedkov procesnej obrany uplatnenie námietky absolútnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia. Prejudiciálne vyriešenie platnosti ručiteľského vyhlásenia má zásadný vplyv na žalobcom uplatnené právo voči žalovanému, t.j. či uplatnené právo žalobcovi patrí. Prejudiciálne posúdenie platnosti ručiteľského záväzku má teda priamy vplyv pri zisťovaní aktívnej legitímácie žalobcu v konaní, ktorý nadobudol postavenie veriteľa žalovaného v zmysle zákonnej cesie podľa § 308 ObZ. Pokiaľ okresný súd konštatoval, že žalovanému táto námietka nepatrí, odvolací súd sa s týmto záverom nestotožnil, čo však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, ktorým okresný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, keďže žalovaným tvrdené dôvody neplatnosti ručiteľského vyhlásenia preukázané neboli.

85. Žalovaný ďalej v odvolaní vytýkal napadnutému rozhodnutiu nesprávne posúdenie žalobcom neoprávnené uplatneného úroku z omeškania, čo je v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi, pretože žalobca konal v rozpore s obchodnou praxou zavedenou medzi žalovaným a jeho pôvodným veriteľom, ktorý sa v minulosti zúčastnil na procese oddĺženia, pričom touto obchodnou praxou bolo dobrovoľné neuplatňovanie úrokov z omeškania a v tej súvislosti žalovaný odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/73/2022. Odvolací súd sa s týmto tvrdením nestotožnil.

86. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že dôkazy predložené žalovaným, a to Dohoda o novácii záväzku a Dohoda o pristúpení k záväzku z 26.06.2018 a 07.08.2019, sa týkali záväzkov existujúcich v čase ich uzavretia. Okresný súd konštatoval, že v čase uzatvárania týchto dohôd pohľadávky žalobcu uplatnené v tomto konaní voči žalovanému ešte neexistovali, keďže ich splatnosť nastala v období od 31.08.2021 do 28.06.2022 a dohody o novácii boli podpísané v roku 2018 až 2019. Dospel preto k záveru, že uvedené Dohody o novácii nemali vplyv na žalobcom uplatnený úrok z omeškania z priznanej istiny, a to ani v zmysle záverov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/73/2022. Odvolací súd sa s týmto záverom v celom rozsahu stotožnil.

87. Pokiaľ žalovaný poukazoval vo vzťahu k procesu oddĺženia zdravotníckych zariadení na postup žalobcu v rozpore s obchodnými zvyklosťami pri uplatňovaní úrokov z omeškania s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/73/2022 zo dňa 31.01.2024, odvolací súd poukazuje na záver uvedený v tomto rozhodnutí, z ktorého vyplýva: „Jedine v prípade, ak by sa pôvodný veriteľ – postupca takejto koncepcie oddĺženia nezúčastnil, bolo by podľa najvyššieho súdu možné prijať právny záver konajúcich súdov, že uplatnenie nároku na príslušenstvo zo strany postupníka nemôže byť klasifikované ako rozporné s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi a išlo by o ich legitímny nárok, na ktorý by prípadná obchodná zvykosť nemala žiaden vplyv, čo však nie je prejednávany prípad.“

88. Z uvedeného záveru vyplýva, že pokiaľ sa pôvodný veriteľ nezúčastní konkrétneho procesu oddĺženia, potom ani prípadná obchodná zvykosť neuplatňovať úroky z omeškania nemá na nástupcu pôvodného veriteľa žiaden vplyv. Okresný súd správne dospel k záveru, že žalovaným predložené dohody o novácii z roku 2018 a 2019 nepreukazujú, že pohľadávky uplatnené žalobcom v tomto konaní boli predmetom týchto dohôd, pretože ich predmetom ani byť nemohli, vzhľadom na uzavretie týchto dohôd v roku 2018 a 2019 a splatnosti pohľadávok uplatnených v tomto konaní až vo roku 2021 a 2022. Znamená to, že žalovaný nepreukázal akýkoľvek neskorší proces oddĺženia, predmetom ktorého by mali byť aj pohľadávky uplatnené v tomto konaní a v rámci ktorého sa mal pôvodný veriteľ žalovaného vzdať svojho nároku na úroky z omeškania. Pokiaľ nebolo preukázané, že pôvodný veriteľ žalovaného bol účastníkom neskoršieho procesu oddĺženia, a to vo vzťahu ku pohľadávkam uhradených žalobcom ako ručiteľom, potom platí uvedený záver Najvyššieho súdu SR z rozhodnutia SR sp. zn. 2Obdo/73/2022, že prípadná obchodná zvykosť o neúčtovaní úrokov z omeškania nemá vplyv na legitímny nárok na úroky z omeškania žalobcu ako ručiteľa a ich uplatnenie žalobcom nie je možné posúdiť ako rozporné s poctivým obchodným stykom alebo dobrými mravmi. Okresný súd preto rozhodol správne, keď na túto výhradu žalovaného neprihliadol.

89. Žalovaný ďalej napadnutému rozhodnutiu vytýkal, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdením žalovaného, ktorým namietal vznik omeškania žalovaného voči žalobcovi s úhradou žalovaných istín. Žalovaný uviedol, že v konaní namietal, že ručiteľ by mal nárok na úroky z omeškania od momentu, v ktorom plnenie poskytne za dlžníka veriteľovi, najskôr však od momentu, kedy túto skutočnosť dlžníkovi oznámi pôvodný veriteľ alebo preukáže ručiteľ.

90. Pri tejto námietke fakticky žalovaný namietal, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, vzhľadom na absenciu odôvodnenia o tejto procesnej obrane, keďže sa jednalo o zásadnú otázku vo vzťahu k uplatneniu úrokov z omeškania. Pri posudzovaní tohto odvolacieho dôvodu, t.j. o porušení práva na spravodlivý proces, odvolací súd poukazuje na zaužívanú judikatúru, v zmysle ktorej sa rozhodnutie okresného a odvolacieho súdu považuje za jeden celok. Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového, ako i odvolacieho súdu, nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/200/2022 zo dňa 26.10.2023). Pretože vo veci sa jedná o druhé rozhodnutie okresného súdu vo veci samej, v zmysle § 390 písm. a) CSP je povinnosťou odvolacieho súdu, aby sám rozhodol o podanom odvolaní voči v poradí druhému napadnutému rozhodnutiu okresného súdu vo veci samej.

91. Odvolací súd preto na základe uvedeného v zmysle § 387 ods. 3 CSP dopĺňa argumentáciu napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania od 30.07.2022, t.j. odo dňa nasledujúceho po poskytnutí plnenia žalobcom ako ručiteľom v prospech veriteľa ku dňu podania žaloby, čo predstavuje pri zákonnej výške úrokov z omeškania sumu 17.772,76 Eur a úrokom z omeškania v zákonnej výške 9 % ročne z priznanej istiny od podania žaloby, t.j. od 24.09.2022 do zaplatenia.

92. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v priebehu konania (vyjadrenie zo dňa 08.12.2022) namietal, že ručiteľ má sice nárok na úrok z omeškania v rozsahu zodpovedajúcom ním uhradenej pohľadávke, a to od momentu, v ktorom bolo toto plnenie z ručenia veriteľovi poskytnuté, avšak najskôr od momentu kedy bola táto skutočnosť dlžníkovi oznámená pôvodným veriteľom alebo preukázaná ručiteľom ako novým veriteľom a tvrdil, že sa má primerane použiť ustanovenie § 526 OZ o oznamovacej povinnosti postupcu, resp. o preukázaní postúpenia pohľadávky postupníkom voči dlžníkovi.

93. K tvrdeniu žalovaného, že napadnuté rozhodnutie sa okamihom vzniku omeškania žalovaného voči žalobcovi nezaobera odvolací súd poukazuje na odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod 35.), v ktorom okresný súd konštatoval zistený skutkový stav a identifikoval nárok uplatnený žalobcom. Uviedol, že žalobca si uplatňuje úroky z omeškania vyčíslené za obdobie od 30.07.2022 (lebo 29.07.2022 žalobca plnil) do 23.09.2022, t.j. ku dňu podania žaloby v celkovej sume 17.776,72,- Eur a ďalej si uplatňuje úroky z omeškania od 24.09.2022 do zaplatenia. Takto uplatneným úrokom z omeškania okresný súd v celom rozsahu vyhovel, ako to vyplýva z výroku I. napadnutého rozhodnutia. Z obsahu odôvodnenia a výroku I. napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že okresný súd vyhovel nároku žalobcu, vrátane uplatnených úrokov z omeškania a priznal ich od dátumu nasledujúceho po dni poskytnutia plnenia žalobcom ako ručiteľom v prospech veriteľa žalovaného a teda sa stotožnil s tvrdením žalobcu o nároku na úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni plnenia žalobcu ako ručiteľa. Zodpovedá tvrdeniu žalovaného, že okresný súd neuviedol v napadnutom rozhodnutí vysporiadanie sa s tvrdením žalobcu o primeranej aplikácii § 526 OZ pri určení vzniku omeškania žalovaného voči žalobcovi a odvolací súd preto v zmysle § 387 ods. 3 CSP doplnil vypořádanie sa s touto argumentáciou žalovaného v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného.

94. V odvolaní žalovaný opätovne tvrdil, že pri posudzovaní okamihu vzniku nároku na úroky z omeškania žalobcom, ktorý plnil ako ručiteľ záväzky žalovaného v prospech veriteľa je potrebné analogicky použiť úpravu § 526 ods. 1 OZ, ktorý upravuje notifikačnú povinnosť postupcu vo vzťahu k dlžníkovi pri postúpení pohľadávky, resp. preukázanie postúpenia pohľadávky postupníkom voči dlžníkovi. S týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil.

95. Úprava ručenia podľa § 303 a nasledujúce Obchodného zákonníka v obchodno-záväzkových vzťahoch je komplexná a úprava Občianskeho zákonníka sa na tento vzťah nepoužije. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 11/2011 okrem iného vyplýva: „Záväzok ručiteľa a dlžníka

je záväzkom akcesorickým, pričom vznik a trvanie tohto záväzku je právne podmienené existenciou hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom. Právna úprava ručenia v rámci Obchodného zákonníka má komplexný charakter a je paralelná s právnou úpravou v Občianskom zákonníku. Vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy sa v celom rozsahu spravujú len Obchodným zákonníkom.“ (Rovnako Patakyová a kol.: Veľké komentáre, Obchodný zákonník, C.H. BECK, 2022, strana 1271). Ako vyplýva aj z tohto rozhodnutia právna úprava ručenia v Obchodnom zákonníku je komplexná, paralelne existujúca popri úprave Občianskeho zákonníka a preto sa vzťahy vyplývajúce z ručenia v obchodno-záväzkových vzťahoch spravujú v celom rozsahu Obchodným zákonníkom. Vzhľadom na komplexný charakter úpravy ručenia v Obchodnom zákonníku nie je dôvod primerane aplikovať na základe analógie zákona ust. § 526 Občianskeho zákonníka upravujúceho notifikačnú povinnosť pri zmluve o postúpení pohľadávky. Komplexná úprava ručenia v Obchodnom zákonníku neobsahuje notifikačnú povinnosť veriteľa oznamovať dlžníkovi úhradu dlžnej sumy a ani neukladá ručiteľovi voči dlžníkovi povinnosť preukazovať plnenie v prospech veriteľa, čo vyplýva z rozdielneho charakteru zákonnej cesie podľa § 308 ObZ oproti cesii na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Zmluvou o postúpení pohľadávky dochádza k zmene veriteľa na základe zmluvného dvojstranného právneho vzťahu. V prípade plnenia ručiteľa v prospech veriteľa ust. § 308 ObZ upravuje zákonnú cesiu (napr. Patakyová a kol.: Obchodný zákonník, Veľké komentáre, C.H.BECK, 2022, str. 1277, Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol.: Občiansky zákonník II, 2. vydanie, C.H.BECK, str. 2050), t.j. zákonné nadobudnutie práv veriteľa ručiteľom voči dlžníkovi za ktorého plnil, pričom na zmenu tohto postavenia voči dlžníkovi sa notifikačná povinnosť podľa právnej úpravy nevyžaduje. Pokiaľ preto žalovaný namietal primeranú aplikáciu ust. § 526 OZ vo vzťahu k určeniu momentu vzniku úrokov z omeškania na túto výhradu odvolací súd neprihliadol. Odvolací súd zdôrazňuje, že je viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými žalovaným v podanom odvolaní, ktorý vo vzťahu k okamihu vzniku nároku žalobcu na úroky z omeškania okrem požiadavky na primeranú aplikáciu § 526 OZ neuviedol iné odvolacie dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti.

96. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom výlučne z dôvodu nesprávnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré v lehote na podanie odvolania uvedie a skutkovo vymedzí odvolateľ, pričom za obsahové vymedzenie odvolania zodpovedá odvolateľ (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/47/2022 zo dňa 19.10.2023). Pretože vo vzťahu k okamihu vzniku nároku na úroky z omeškania žalovaný iné dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia neuviedol, odvolací súd mohol posúdiť napadnuté rozhodnutie v tejto časti len z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní, ktoré opodstatnené neboli.

97. Okresný súd vo výroku I. napadnutého rozhodnutia priznal žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 5.680,- Eur. Žalovaný namietal zmätočnosť napadnutého rozhodnutia, pretože bode 40. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia opakovane okresný súd uviedol vyčíslenie paušálnej náhrady vo výške 105.000,-Eur, čo je v rozpore so žalobcom uplatňovanou sumou paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávok, ktorá predstavuje 5.680,-Eur, ktorá bola žalobcovi aj priznaná vo výroku I. napadnutého rozhodnutia.

98. Odvolací súd zhodne so žalovaným konštatuje, že vo výroku napadnutého rozhodnutia priznal okresný súd žalobcovi paušálnu náhradu nákladov v sume 5.680,-Eur, ktorá suma predstavuje násobok 142 faktúr a sumy 40,- Eur. V bode 40. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol pri odôvodňovaní priznanej paušálnej náhrady nákladov čiastku 105.000,-Eur. Odvolací súd konštatuje, že sa jedná o zrejmu písomnú nesprávnosť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a identifikácii uplatneného nároku žalobcu vyplýva, že tento si uplatnil voči žalovanému náhradu paušálnych nákladov vo výške 5.680,-Eur. Odvolací súd zdôrazňuje, že záväzný je výrok napadnutého rozhodnutia, v ktorom okresný súd podľa žalobného návrhu priznal žalobcovi ním uplatnenú paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 5.680,-Eur, pričom odôvodnenie priznania tohto nároku sa nachádza v bode 40. odôvodnenia napadnutého rozsudku, avšak s nesprávne uvedenou sumou 105.000,-Eur. Jedná sa teda o zrejmu nesprávnosť, keď vo výroku ako aj v iných častiach odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresný súd správne uviedol žalobcom uplatnenú sumu paušálnej náhrady 5.680,-Eur. Aj keď teda odôvodnenie v bode 40. uvádza zjavne nesprávnu sumu 105.000,-Eur, táto zrejma nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemá vplyv na vecnú správnosť výroku I., v ktorom okresný súd žalobcovi priznal ním uplatnenú sumu 5.680,-Eur. Okrem zmätočnosti pri odôvodnení tohto nároku, t.j. rozdielu medzi výrokom a odôvodnením, žalovaný iný dôvod nesprávnosti priznanej sumy 5.680,-Eur v odvolaní

neuviedol. Opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že odvolacími dôvodmi je odvolací súd viazaný a keďže iné dôvody nesprávnosti priznania tohto nároku žalovaný neuviedol, samotná nesprávnosť v bode 40. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nespôsobuje vecnú nesprávnosť výroku I. o priznaní tohto nároku.

99. Odvolací súd preto neprihliadol na námietky uvedené žalovaným v podanom odvolaní a pokiaľ okresný súd žalobe v celom rozsahu vo výroku I. napadnutého rozhodnutia vyhovel, rozhodol správne.

100. Žalovaný podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu v celom rozsahu, t.j. aj proti výroku II. o náhrade trov konania. Pretože okresný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, správne v druhom výroku napadnutého rozhodnutia podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi ako strane úspešnej právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

101. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne v celom rozsahu.

102. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania sa odvolací súd riadil ustanovením § 255 ods. 1 s použitím § 396 ods. 1 CSP. Pretože v odvolacom konaní bol žalobca v celom rozsahu úspešný, odvolací súd mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

103. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).